

М. Мухин

Проф. М. Грушевський
(1868-1934)

Роки 1914-1917

Аж до самого вибуху війни, професор Грушевський твердо вірив, що до ~~жодного~~ конфлікту України з Московщиною не дійде. З нагоди Шевченкових роковин 1914, ~~написав~~ він (в ЛНВ, висловлює) надію, що "проти^(ам) Росії не ~~дасться~~ використати своєї української карти. ~~Елементарна~~ льока" накаже політикам царської Росії "приложити старання до того, щоб показати своїм 30 мільонам українців, що їм нема чого стріляти очима поза межі російської держави". Професор вірив, що царат зробить все потрібне, щоби українці відчули, "що вони в Росії мають якийсь ґрунт під ногами", що і в царській Росії можуть мати "змогу діяльності і розвою". Цілише! професор пробує навіть нашікувати ту політику "українізації", яку пізніше запровадили більшовики; він радить царським політикам не нищити Шевченка, а ^{в своїх інтересах} скористати ~~для себе~~ з його культу в українських масах. Радить "підчеркнути ті моменти в його житті і творчості, які говорять про можливість зближення, ^(України і Росії-М.М.) спільної праці в ім'я ідеалів гуманності і народного добра". Власне з становища царського ^{правительства} ~~ураду~~ "можна було сподіватися заходів коло того, щоб і в творчості великого поета знайти моменти, котрі воно могло б не тільки терпіти, але й звернутися з ними до тих широких мас" (ЛНВ 1914, II)

Отже, зробити з автора "Заповіту" і "Сну" апостола порозуміння "братніх" народів українського і російського, виравати в Шевченка його жало, те, що робить його правдиво національним великим поетом, зробити натомість з нього проповідника "згоди в сімействі" — ось була ціль Грушевського! Ціль, яку він так проречисто і так наївно нав'язував царським політикам... Бож ~~чи~~ "робити з Шевченка щось таке, чому нема місця в храмах російської держави і російської церкви, з його імени гасло протесту проти політики правительства, проти нинішнього режиму, проти всього укладу російського життя, — се щось недоумінне" (ibidem)

Намагаючись спилати ціле, звернене проти Росії, вістря українства, ~~Кеєтєнє~~ Грушевський стремів ~~спилати~~, цілком послідовно, спилати се вістря і ~~в~~ Шевченка, подібно як тепер се роблять московські більшовики

x) продовження з кн. II-ої 1936.

~~1914-1915~~

Початок світової війни застав професора в Італії. Про його ~~належність~~ тодішнє перебування в цій країні досі відомо порівнювати мало. Лише в спогадах одного знаного московського журналіста є кілька рядків, присвячених зустрічі з професором і розмовам з ним на тему неминучої "федерації" ~~"єднання"~~ "менше" ~~"єднання"~~ для Грушевським. ~~Між до того, як він до "єднання" менше "єднання" думав, що він по-нього неприемливе, а більше видавалося мені смішним.~~ Думав, що він повинен бути задоволений: федерація здійснилася, — з безмірною зневагою і глухом згадує Михайл Осаргін, знааний закордонний дописувач ~~і редактор~~ московських "Русских Ведомостей" про свої балачки з Грушевським в Італії ~~осени~~ 1914 року, на початку світової війни. /М. Осаргін: Встречі. Последня новості, 10 квітня 1933/.

З Італії на Україну повернувся професор пізньої осені року 1914. Незабаром по поверnutí до Києва він був арештований, по кількох місяцях ~~засланий~~ засланий до Сибірська, звідти ~~засланий~~ до Казані, яка в культурному відношенні мала ту перевагу над Сибірськом, що всеж таки мала високі школи, як університет і духовну Академію з їх бібліотеками, в яких професор міг працювати науково, ~~що певно було цілком неможливо в Сибірську.~~

Аматори проливання дешевих сліз ~~з своїх власних і чужих~~ залюбки роблять з професора великомученика. ~~Історіографи~~ Але ж повертаючись ~~з Італії~~ на Україну в початках світової війни, професор мусів знати, що його може чекати. Адже всім ~~германським~~ було знано, що зробив російський уряд з проводирями фінляндської опозиції. Такі особи, як Гальман/Гальман/фінляндсько-го союму Свінґ, вуд і ~~інші~~ ~~інші~~ сенату проф. ~~Грушевський~~ Мехелін були вивезені на Сибір. Чи Грушевський міг уважати, що з ним москалі поводитимуться ласкавіше? Можна було чекати навіть противного. Були глухі згадки в тогочасній пресі, що російський уряд ~~догався~~ його повороту, загрожуючи в противнім випадку ув'язнити його кривих і конфіскувати його мільйонне майно. Нагадаємо при цій нагоді ~~одного~~ ~~іншого~~ професора, який, ~~чужий~~ ~~чужий~~ як Грушевський, а ~~закрав~~ ~~замість~~ повертатися з вибухом світової війни ~~з Італії~~ на батьківщину, окуповану ворогом, вирушає з рідної не цілком вільної країни на чужину. Той професор казав, що ув'язнення його доньки "коштувало мільйони" — себто зробило таку рекламу і такий розголос, що за нього варто було заплатити грубі мільйони... Російський уряд мав підстави вимагати повороту Грушевського, бо ~~цей~~ уряд напевно смертельно боявся, що професор, лишившись закордоном, стане величезною небезпекою для цілості російської держави. В дійсності ніхто не був дальший від таких плянів, як Грушевський. Доказом його цілковитої ~~зобов'язаності~~ російської лояльності може свідчити хоч би і його розмова з Осар-

Гінан: всі професорські думи і мрії були опановані незрівнянною прекрасною дальною-художньою російською демократією

II. Професор під час війни / революцій / 1914-1921 /

фрагменти

На самім початку світової війни, в перших днях II професор опинився в Італії. Там відбув конференцію, а точніше - просто спіткнувся старого знайомого, співробітника московських ліберальних "Русских Ведомостей" Асаргіна, з яким, старим звичаєм наших автономістів-федералістів говорив про федерацію і навіть, як запевнив Асаргін -- договорився. Після цієї розмови -- вирушив в подорож на Україну, де його, професора спіткнув у Києві - арешт, який тривав кілька місяців, потім заслання до Симбірська, Казані, Москви.

По переїзді до Москви з Казані, з якого провінційального заглушення, професор одразу приступив до активізації, як він сам висловлювався, архівних українців: було в Москві в ті часи по різних архівах чимало стареньких архівістів українського походження. Наочні свідки переказують, що було аж любо здивитися на цю активізацію старо-древні архівні шурі перелякано сиділи в своїх витертих чорних сурдутах на кінчиках фотелів, готові кожною небезпечною хвилиною з ледви прихованим недовіром споглядали через окуляри на сивобородого, як і всі вони, маленького діда Чорномора, в якому, під впливом довголітнього перебування "Московських Ведомостей" мусіли вбачати не кого іншого, як знаного "австрійського агента", як професора десятками років іменувала російська урядова преса... Навіщо професорові прийшла фантазія "активізувати" цих древніх старушків - Аллах його знає. Але слухаючи таких оповідань від старих відвідувачів московської "Украинской Жизни", ніколи не маєш сили відігнати одне настирливе питання: чи не краще було б замість шляху, який запровадив професора до Симбірська, Казані і активізації архівних молив у Москві, рушити з Соррента по розмові з Асаргіном чи навіть без всяких розмов з ним останнім -- в широкий світ, до якогось європейського центру і там протягом воєнних років виладовувати свою надлюдську енергію й підприємливість на розворушення української справи в Європі... Але, пригадаєш собі ролю професора в Києві року 1917, а потім у Відні в 1920-21, і починає здаватися, що може краще сталося, що взявся він за активізацію лише московських архівістів-старушок. Аж з "народами і областями Росії на устах і в голові, чи міг він бути до чогось придатним в воєнні роки світової війни?

"З Казані Михайла Сергієвича перевезено до Москви, де він залишився до початку революції. Вперше настроїв сеї міської натури тут заломався. В листах його забреніли такі сумні нотки, що я мусів аж привстидати його. Він на се одповів, що не так його зрозумів. З тих настроїв почалися з революцією великі скоки в протилежний бік, що завели його дуже далеко". (Лотоцький: Сторінки минулого, II, 159).

В своїм звіті про діяльність в роках 1919-20 в Західній Європі ("В першій делегації укр. партії соц. рев. Борітеса" ч. 3, стр. 47) професор пише як то на початку 1919 він радо виїхав за кордон, не вбачаючи для себе за уряду Директорії місця на Україні: "В ролі такої делегації від Української Партії Соціалістів Революціонерів я заявляв готовність виїхати негайно за кордон, вважаючи безпосередній стик з європейською демократією в тім моменті далеко важливішим, ніж залицання коло антантських кабінетів". Залицання Директорії до антантських кабінетів було без сумніву найганебніше з усього, що можна було собі уявити на рідній Україні, який своїм Т.В. Григорієвським бандитом так легко виканув з української землі в Чорне Море такі різнобарвні і різноманітні антантські делегації в квітні року 1919. Але що можна було зробити в 1919 році "безпосереднім контактом з європейською демократією", коли ця демократія так мало перед тим чула про Україну? Хоч від року 1903 на кошти київського цукрового мільонера Смирненка виходила *Ruthenische Revue*, в 1906 переіменована в *Ukrainische Rundschau*, хоч і перед війною і під час війни провадилася певна українська інформаційна робота, але все це робилося на порівняно нешироку скалу, і в цій праці не були заангажовані люди з таким іменем і таким стажем, які посідав Грушевський. Щоб то воно не в початках року 1919, а влітку року 1914 було взятися за "безпосередній стик з європейською демократією", адже протягом війни тоді, беручи на увагу безсумнівний видавничо-організаційний хист Грушевського, можна було б зробити українській справі широчезний розголос. А так вийшло, як розповідає сам Грушевський, таке: "Підтримати Україну по-за польською або російською кон'юктурою ні французькі ні англійські круги не хотіли: вони прийняли всі ті аргументи, котрі з польської і російської сторони висувалися проти українців. Референт американської місії, проф. Форд, виложив мені їх без церемонії - се були старі байки, що український рух створили німці, що самі українці нездатні до державного життя і т.д. Но, сим мотивам держави Антанти не вважають можливим підтримувати плянів української держави, а технічну поміч (проти большевиків) українці могли б дістати від них тільки в тім разі, коли б порозумілись на переданні Галичини в польську орбіту і не ставились би неприязно проти Росії". (Грушевський: В першій делегації, Борітеса, III, стр. 53-54)

663a

Один довголітній щирий прият
Грушевського, проф. Олександр Лото-
шевського, подає м.и. ~~іншим~~ такі на-
ження про деякі риси ~~вартості~~ Г

По всіх ознаках судячи, Грушевський прийняв чи зустрів безрезультатний переворот 1917 року так само довірливо і так само наївно, як Винниченко, який в своїм "Відродженні Нації" так писав про свої і собі подібних політичні настрої на початках революції: "Ми нелюбо, ми з побожним серцем, з чистим захватом читали Велике Цове. Ми радісно витрусили з серця всі застарілі болю, образи, гіркість, ненависть, ми одягли чисту одіж дружності, братерства, все забули і готові були всіми нашими недобитими силами боронити здобуте. Ми одразу, без вагання, без торгування, щиро, рішуче одкинули, одшпунули від себе дореволюційні настрої, наміри, сподівання, розрахунки. ~~Грушевського~~ навіть цих винниченківських "дореволюційних намірів та розрахунків" ~~судячи по всьому~~ не було, ~~про що ми не~~. І зразу відпали всі інші способи ~~визволення~~, всі орієнтації назовнішні ворожі до Росії сили. Український сепаратизм тоді помер разом з причиною, що породила його. Українство тепер орієнтувалося тільки на ~~всеросійську~~ революцію, на перемогу справедливості, на здобуті права всякого поневоленого. Ми стали частиною, - органічною, активною, живою, охочою частиною - єдиного цілого. Всякий сепаратизм, всяке відокремлювання себе від революційної Росії здавалось смішним, абсурдним, безглуздим. Для чого? де ми знайдемо більше того, що тепер матимемо в Росії? де по всьому світі є такий широкий, демократичний, всеохоплюючий лад? де є така необмежена воля слова, зібрань, організацій, як в новій великій революційній державі? де є таке забезпечення права всіх пригноблених, понижених і експлуатованих, як в Новій Росії? Ні про який сепаратизм, самотійність, навіть мови не могло бути, а коли чулись рідесенькі голоси, то це були голоси або схоластиків, чистих теоретиків, запеклих "самотійників" або людей занадто вже хорообливо пронятих національним чуттям. На конференції української соціалістично-демократичної робітничої партії в квітні питання про самотійність зустріло майже однодушне негативне відношення" ("Відродження Нації" т. I, стор. 42-43, підпис: ~~М. М.~~ ~~наступного~~ ~~промови~~).

Таким тоном ~~про~~чистого ~~архієпископа~~ ~~виступався~~ про становище один з найголовніших цивільних соціалістично-автономічних тогочасних архієреїв українського руху, архієреїв, яких дуже дбало і старанно виховала матушка-Росія, чи то пак всеросійська демократія саме, ~~як~~ паралізувала український рух. ~~Мимоволі напрошуються такі історичні аналогії: цілковита подібність ролі, як в Росії 1830-1870 рр.~~

виконували (капітули львівська і перемиська) заборону "Русалки Дністрової", переслідування ~~маркіяна~~ ~~Пашкевича~~, заборона народної мови митрополітом левичьким і цензором з тією ж самілією ~~ідеї~~. ~~Тоді, як~~ ~~яку~~ так блискучо перевели центральні капітули чи пак комітети соціалістичних ~~крав~~ українських партій, які замість народної мови, як то було в львові року 1833 і слідує, поставили під заборону і викляли в квітні року 1917 ідею самотійності нації... Рішниця в розмірах ~~з~~ ~~обидвох~~ ~~але~~ не в самому характері, який є цілковито однаковий. В обох випадках проти ідеї відродження національної мови і самотійності були висунені здряхлілі ідеї: в першому випадку універсальної літургічної церковно-славянської мови, в другому ідея універсальної всеросійської державності... ~~Рішниця між Австрією~~ ~~середина XIX століття і демократичною Росією XX століття~~ лише та, що Австрія виховувала собі на славу архієреїв звичайних, себто духовних, російська демократія виховала безконечну серію архієреїв надзвичайних, цивільних, які проте свою проукраїнську роллю во славу рускаво ~~аружія~~ ~~чи~~ ~~великої~~ й могутньої демократії і рускаво ~~мужічка~~, виконували не менш знаменито ~~анім~~ ~~свої~~ ~~х~~ ~~львівсько-перемиські~~ ~~прототипи~~ з глибини минулого століття. В кожному випадку, в обох випадках, принаймні на деякий час перемогли ворожі і чужі народові ідеї - в першому чужої мови, в другому чужої державності.

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

219

19700
13800
6

оцінивши ці відеозаписи прохав

у своїх спогадах про 1917 рік, Євген Чикаленко, одинокий з перед-
воєнних українських діячів, який по революції 1917 року одразу зрозу-
мів, що тепер настали нові часи, які вимагають нових людей (чого аж ні-
як не розумів ані Грушевський, ані стільки інших ~~знаменитих~~ соціал-де-
мократів та соціалістів-федералістів) ~~які також не знали, що їх існу-~~
~~вання могло бути оправданим лише за добою миколи II, по усуненні якого~~
~~і їм варто було усунутися і не втручатися в українське політичне життя~~
~~своєю старомарксистськими та стародрагоманівськими забобонами/~~, ~~а~~
~~Ген Чикаленко з певним здивуванням згадує незвичайну бадьорість і~~
~~самовпевненість Грушевського під осінь року 1917, яка для безборон-~~
~~ної і обеззброєної балакунами з Центральної Ради України нічого до-~~
~~брого *наш* принести не могла. Але голова Центральної Ради був не-~~
~~звичайно далекий від якихось то не було поблесів за малютне дору-~~
~~ченої йому країни і нації!~~

6 "Того ж самого дня ввечері зайшов до мене Грушевський віддати візиту. Він був
дуже бадьорому настрої і тримався самовпевнено. Літом він ще писав до мене в Пе-
решори, що особисто дуже відчуває мою відсутність в київі; тепер же він не потребув-
вав нікого, бо тішився великою популярністю серед більшості членів Центральної
Ради, яка майже вся складалася з дійсних та фальсифікованих соціалістів-революціо-
нерів. Я пробував остерігати Грушевського від есерівського рішення аграрного пи-
тання на Україні, бо воно зробить ворогами Української держави всіх маючих землі
більше трудової норми і що не можна будувати держави на одній пролетарській клясі.
На це він відповів, що держиться більшості: як вона вирішить, то так і буде". На даль-
ші побойовання Чикаленка Грушевський "весело розсміявся" і сміється старий, досвідче-
ний чоловік з наївного хлопчика". /Чикаленко Уривок з спомінів 1917 р. ст. 24-25/

Один до вголїтній щирий прият
Грушевського проф. Олександр Лото
шевського, ~~піддає~~ М.И. ~~іншим~~ такі на
ження про деякі риси ~~вдач~~ Г

По всіх ознаках судячи, Грушевський прийняв чи зустрів безрезультатний переворот 1917 року так само довірливо і так само наївно, як Винниченко, який в своєму "Відродженні Нації" так писав про свої і собі подібних політичні настрої на початках революції: "Ми нелюбо, ми з побожним серцем, з чистим захватом читали Велике Нове. Ми радісно витрусили з серця всі застарілі болю, образи, гіркість, ненависть, ми одягли чисту одіж дружності, братерства, все забули і готові були всіми нашими недобитими силами боронити здобуте. Ми одразу, без вагання, без торгування, щиро, широко, рішуче одкинули, одшпунували від себе дореволюційні настрої, наміри, сподівання, розрахунки. Грушевського навіть цих винниченківських «дореволюційних намірів та розрахунків» судячи по його му не було, ~~про що він писав~~. І зразу відпали всі інші способи виживання, всі орієнтації назовнішні ворожі до Росії сили. Український сепаратизм тоді помер разом з причиною, що породила його. Українство тепер орієнтувалося тільки на всеросійську революцію, на перемогу справедливості, на здобуття права всякого поневоленого. Ми стали частиною, органічною, активною, живою, охочою частиною - єдиного цілого. Всякий сепаратизм, всяке відокремлювання себе від революційної Росії здавалось смішним, абсурдним, безглуздом. Для чого? де ми знайдемо більше того, що тепер матимемо в Росії? де по всьому світі є такий широкий, демократичний, всеохоплюючий лад? де є така необмежена воля слова, зібрань, організацій, як в новій великій революційній державі? де є таке забезпечення права всіх пригноблених, понижених і експлуатованих, як в Новій Росії? Ні про який сепаратизм, самотійність, навіть мови не могло бути, а коли чулись рідесенькі голоси, то це були голоси або схоластиків, чистих теоретиків, запеклих «самотійників» або людей занадто вже хорообливо пронятих національним чуттям. На конференції української соціалістично-демократично-робітничої партії в квітні питання про самотійність зустріло майже однодушне негативне відношення ("Відродження Нації" т. I, ст. 42-43, підписано М. М.) ~~тако ж саме~~ ~~Грушевський~~ висловлювався про становище один з найголовніших керівних соціалістично-автономічних тогочасних архієреїв українського руху, архієрей, яких дуже дбало і старанно виховала матушка-росія, чи то пак всеросійська демократія саме, ~~що~~ паралізувала український рух. ~~Мимоволі напрошуються такі історичні аналогії:~~ цілковита Подільщина у ролю, ~~яка~~ в роки 1830-1870 рр.

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

10-0

219

19700 / 2800
13800 / 6

М. Мухин

Народовці 70-тих років XIX стол. супроти Драгоманова

666

Корнило, син Миколи, Устиянович в своїх "Споминках з пережитого і пере-
думаного" які під дещо за вузьким першим ентузіазмом "Протосерей Развєський" ви-
йшли у Львові в році 1884/85, ім мабуть найкращим зразком української мемоа-
ристики XIX століття, згадує в однім місці, де говорить на початку 70-тих
років ~~того~~ століття, скільки то було визначних і талановитих людей в
~~українським~~ українським таборі в Галичині. Він згадує і визначний політичний
резум Наталя Вахнянина, великі інтелектуальні і ораторські сили Андрія Сі-
чинського, характер Корнила Сушкевича, таланти Володимира Навроцького, Володи-
мира Барвінського і "многих спосібних і горячо-патріотичних людей". Наші су-
часники здебільшого не даю нічого знати про них так високо цінє-
них Корнилом Устияновичем людей. В ліпшій випадку вони знамі, як "скрапні ре-
акціонери" - партійно-радикальна етикета, яку багатьом з перочислених Устияно-
вичем причепила драгоманівська мафія за те, що вони були противниками драго-
манівського нео-москвофільства. Якщо Франко користується широкою популярні-
стю, то лише тому, що його/і то ~~якщо~~ несправедливо/ вважають за "свого" в
драгоманівсько-радикальній церкві. Тій самій причині завдячує і Павлик, що
його ім'я збереглося для вдячних нащадків знайми і славним.

Одним з тих "многих спосібних і горячо-патріотичних людей", ~~які~~ зга-
дує Устиянович був Мелітон Бучинський, якого коротко ~~згадує~~ характе-
ризує в своїй недавно виданій праці про Володимира Навроцького др. Витанович.

"Мелітон Бучинський, шкільний товариш Навроцького від молодих літ і вірний
побратим його до смерті був з усіх товаришів найближчий йому по серці й погля-
дами. Довголітнє їх обох листування ~~се~~ незвичайне просто між людьми явище това-
риської любови й прив'язання. Бучинський, людина богата й незвичайно рухлива, від
молодих літ сам збирав і видавав гроші на збирання етнографічного матеріалу в
Галичині. Збірками його дуже цікавилися наддніпрянські учені, головню Антонович і
Драгоманов, від нього теж дістали вони матеріал до своїх історичних пісень укра-
їнського народу. Студіюючи право у Відні, був одним з найдіяльніших членів і голо-
вою "Січі", вів широку переписку з ~~радянськими~~ наддніпрянськими громадянами, зна-
йомив їх з галицькими справами й цікавішими людьми, словом ~~се~~ один з ~~давніх~~ най-
давніших ентузіястів ідеї національної соборности, він з перших найревніше промо-
щував їй дорогу в Галичині між молодшими народовцями. Пізніше був адвокатом
Станиславові й визначним, хоч скромним, як і Навроцький, громадським діячем. Помер
1903 року." (І. Витанович: Володимир Навроцький, ст. 35)

Слід зупинитися над деякими моментами ~~обширного~~ листування між Бучи-
нським і Драгомановом, яке складає цілий великий XIII том Збірника Філологіч-
ної секції Наукового Т-ва ім. Шевченка. Драгоманов у цих листах до свого
першого галицького кореспондента виступає як яскравий агітатор модерного
радикально-соціалістичного москвофільства, пропагатор "великої російської
літератури" і т.п. Незвичайно цікаво те, що Драгоманов дуже невдало зрештою,
намагався зачепити на свій модерно-москвофільський гачок Бучинського
через Гоголя. На його нещастя він зле розрахував свій підступ: Бучинсь-
кий незвичайно добре відчував справжню вартість Гоголя, уважав його ~~середни-~~
ком і перекичком.

Драгоманов настирливо спокупає Бучинського "українськістю" Гоголя. 4-го жовтня 1871 року він пише Бучинському Драгоманов про Гоголя таке: "Він усяди зостався українцем по духу, виніс з собою і семі українські чесні ідеали, а з пам'яті про старовину порив до великого... це плачевне діло, що вплив Гоголя на спеціальну малоруську словесність виказався меншим, ніж на великоруську... Дай Боже з Вашої [себто галицької] молодіки вийти наслідникові Гоголя, од котрого нам цуратись нічого, бо се один з найславніших українців і один з найдужчих поетів "всесвітніх" /Листув. Буч. з Драг. ст. 42-43/. Бучинський ~~же~~ виявляє дивовижну здорову національну відпорність і ніяк на ~~се~~ драгоманівські принадування "великим українцем" Гоголем не піддається. ~~Дуже рішуче~~ відповідає завжди на ці підлепування Бучинський, в листі з 19 березня 1873 до Драгоманова ~~він~~ пише, про Гоголя так: "Школа Гоголя в наших очах се вітка вироста на дереві привласненої мови великоруської, серія писателів, описуючих побут малоруський, провінційальний, а не мігши-Тацита зробити літератом німецьким - я не стану рекламувати Гоголя для нашої словесности". /Листув. 294/. Про цілу російську літературу Бучинський висловлюється дуже зневажливо. В чернетці до одного з його листів до Драгоманова з 1872 року знаходимо такі незвичайно виразні його погляди: "Нам обридло тон сам, що чується з російських полемік і повістей, гумор видається хорообливим, мізантропійним, старечим і тим же мертвецьким, що видніє з беззубих зубів скелета". /Листув. 207/. В листі до Драгоманова 15 червня 1872 Бучинський з великим обуренням пише про гоголівського національно-безголового "Тараса Бульбу" і тут же зазначає, що від ~~Гоголівських~~ гоголівських типів до героїв Шевченка - величезна віддаль. "чого його Січ стояла, чого козаки кривавили голови під Дубном? словом: кукли в зрівнанні з Шевченком" /ст. 144/.

У величезнім листі ~~Драгоманов~~ до Бучинського, якого ~~він~~ писав кілька наворотами (лист сей носить ~~такі~~ дати: 31 січня, 14 лютого, 4 березня 1872) Драгоманов, висловивши безліч своїх типових "чудацьких" думок, пересилає Бучинському також і свій віршований архитвір "Пісню Київського Славянина", з якої наведемо кілька строків: Сама "Пісня" є ганебною переріркою старої козацької пісні, що починається словами повної гідності і бойового завзяття: "Гей, Перебийніс, просить не много: Сімсот козаків до бою, Рубає мечем голови з плечей, А решту готить з водою".

Натомісць Драгоманов з ~~місці~~ ^{української} стародавньої гордої пісні зробив таку смиренну і підлу в своїй прихитності і рабській, цуценячій любові до найлютіших ворогів нашого народу, "супліку" до ясновельможних братів-славян: Гей, українець просить не много: Ти, Русин північний, один із всіх братів Води для рідної мови. Велике зложив государство; Но не лишає він ко всій Руси Нехай же та сила послужить на поміч І к всім слав'янам любови. Слабійшим братам у славянстві!

Славянські землі! наша Вкраїна По став твою силу на вольній освіті Середня сестра поміж вами: Красив і людській свободі, Нікому неправди вона не вчинила Не слухай совітів неважити душі І правди бажа між сестрами. Зєдинених з тобою народів.

З північною Руссю не зломим союзу: По ній ~~також~~ і рідні народи Ми з нею близнята по роду, Поручає тебе ~~завжди~~ Устає на орі ~~і завжди~~ і встонець, І вкупі приймаєм свободу. ~~Серед-учасних-оборонців--намати-Драгоманова-від-зуквалих-нанадів--р----~~

Найулюбленішим аргументом сучасних оборонців пам'яті Драгоманова є те, що, бачите, його ідеї в дечому може трошечки розбіжні з сучасними українськими, були дуже типовими і цілком природними для свого, себто драгоманівського часу. На превеликий жаль, так воно не було. Серед Драгоманівські ідеї найменше відповідали настроям його сучасників, серед своїх сучасників Драгоманов почував себе білим круком, ~~як~~ серед нащадків, він знайшов безліч невмиручих адораторів. Але не будемо зупинятися на цьому місці над такими справами. Для аматорів драгоманівщини можемо лише коротко подати такі дати: рік 1863: Бучинський пише "Не вмерла Україна", рік 1872: Драгоманов пише "Гей, українець просить не много", рік 1880: Франко пише "Не пора, не пора". Сі всі три дати досить близькі до себе, всі, можна сказати "драгоманівські", але ані "Не вмерла", ані "Не пора" не мають в собі нічого драгоманівського. Отже при чому тут доба, сучасна Драгоманову? Вона тут рішуче ні при чому. Натомісць незнання її, як і взагалі повне незнання і навіть невизнання нашого минулого - отце являється справжньою причиною тріумфальної аргументації стількох прихильників пам'яті автора "Гей, українець просить не много".

По торкається львівського процесу 1877 року, який приніс із собою розгром значної частини тогочасного, країнського життя в Галичині, ряд тяжких для неспідготовленої генералізації витонів, і жорстко - припинення і паралізі українського руху на добрих три роки, як і значно важчий Франко по матеріальній втраті від цього процесу, - по торкається тільки процесу, то дамо в цій справі свого компетентним дослідникам.

Діючи переважно з цієї пронес, що викликала його, без сумніву, необережність М. Драгоманова, що віддав свій лист з дня 25.V.1877 р., призначений для Павлика, в руки М. Котурницького. Сей лист перехопила в нього поліція, і після пошуків, судові вистави і відходи по справі, при них посипалися арешти на М. Драгоманова і на право, мов з рога обилля. Сей лист, писаний знову, міг викликати в судових колах підозріння, що в ньому було акт обжалування, якби Драгоманов вислав був лист просто на адресу Павлика, Мандичевського або Франка, до процесу не дійшло б. (Котурницький: Франко в соц. процесі 1878 р., Україна, 1926, VI, 112-3).

"Неясною була в цілій справі ролі Котурницького. Він приїхав до Львова дня 31.V.1877 р., мав виїздити звідси дня 10.VI., привіз із собою листи від Драгоманова для Мандичевського і Павлика згідно Франка, а одначе не зійшовся з ними, не передав їм листів. Можна сумніватися, чи Котурницький взагалі їх шукав. Обидва листи, як відомо, забрала львівська поліція дня 9.VI. рано, на день перед наміреним виїздом Котурницького. Мимоволі родяться підозріння, що Котурницький уже тоді грав дуже неясну роль." (Студинський: Франко в соц. процесі 1878 р., Україна, 1926, VI, 75)

Франко в своїй біографії Остапа Черленського пише про деякі мізки, що Котурницького і це виразніше натякає на можливість дуже подвійної ролі цього вислапця. Дозволяю:

Цікаво, що польська часопись не знаходила досить " **slów potępienia nie-sumiśnosci genezkiego sportsmena socjalizmu** " а не пробувала заста-

новитися над ролю, яку в цілім процесі відіграв польський конспіратор М. Котурницький. Ся ролі вже тоді була декому неясна. Які були відносини між Котурницьким і Драгомановим, я не знаю; пізніше в своїх листах до мене Драгоманов ніколи не знадував. А Котурницький відсидівши 3 місяці, на які був засуджений у Львові, був видалений із границь Австрії з заборорою вертати сюди коли будь назад. Та про те вже 1879 року ми бачили його у Львові, де в ту пору бачив його й комісар поліції, той сам, що арештував його в 1877 р., та про те сим разом його не арештовано. Пізніше він приїжджав ще кілька разів до Львова, де в 1881 р. видав навіть під псевдонімом " **Michalko** ", окремою брошурою кілька віршів українською мовою і латиною, навіяних горячими й дружніми розмовами з одеськими українофілами. На що потрібна була йому ся брошура і куди поділось її видання, яке мабуть зовсім не було пущене в продажу, цього я не знаю. В р. 1885 чи 1886 Котурницький уже під новою назвою **Borkowski** виступав в варшавській **Glosie** з просторою статтею про польсько-руську колонію Адамполь, положену недалеко Скутарі на березі Малої Азії. В тім самім часі він прислав мені з Кракова свою статтю " **Mickiewicz i Puszkyn pod potykaniem Piotra** ", що була друкована в **Nowej Reformie** і відбита окремою брошурою і де протестовано проти угодних поглядів Спасовича. Не пізніше я довідався, що Котурницький-Борковський за порученням котрогось російського міністра дістав при якійсь залізниці посаду, яку ми назвалиб синекурою -- прочитувати газети й закреслювати в них усе, що пишуть про ся залізницю та її управу". (Франко: О. Черленський, спомини, Зап. Наук. 1-ва ім. Шевченка, т. 50)

Франко, на жаль, не подає року, коли Котурницький відсидів у Львові. Синекуру в російській міністерстві залізниць, до якої він стався, невідомо, то не виключене, що Котурницький одержав згадану синекуру у час, як Драгоманов і духовного батька Драгоманова, Строніна, який в російській міністерстві залізниць був членом ради міністерства і крие-консультантом його.

Царська Росія тримала при своїм посольстві у Відні незвичайно зручного і влізливого пропагатора панславізму і панрусизму, протосеря Раєвського, який відіграв першорядну роль в створенні і розвитку москвофільства в Галичині. Визначну роль відіграв своїми подорожами і листуванням також московський професор Михайло Пагодін. Але про роль цих двох, Раєвського і Пагодіна, принаймні всі добре знають, в той час як про цілком аналогічну роль Михайла Драгоманова, хоч він і робив те саме, що й Раєвський і Пагодін, дарма що не "во славу" царської а ліберальної Росії /яка між цими двома Росіями істотна різниця? мабуть таки жадна/ знали в минулім лише вибрані одиниці, ~~наприклад~~ про ~~це лише небагато~~ вже зовсім нічого не знали.

Недавно ~~видавна~~ праця дра Іллі Витановича "Володимир Навроцький (1847-1882). Перший український статистик-економіст в Галичині на тлі своєї доби".
Діє річевий перегляд взаємовідносин між Навроцьким, почасти й іншими того-
часними галицькими народолюбцями і Драгомановом. Характеризуючи ~~його~~ листування
Витанович пише: "В перевазі їх листування має тон спокійний і відноситься
до взаємних інформацій в справах літературних, головню в справах редагування
"Правди", на яке Навроцький має великий вплив і з заслання. Він із заслання
цілий час весь час посередничав у зносинах Драгоманова з "Правдою" також із
того приводу, що в редакції у Львові ніхто не міг читати рукопису Драгоманова,
не було кому перекладати праць Драгоманова із чужих мов, а також посиляла

редакція до Ряшева Навроцькому праці Драгоманова перед друком до оцінки, бо
ніхто не визнавався так добре, як він, в порушуваних там питаннях, тим більше, що
часто вони були досить драстичні, а то й противні галицьким народолюбцям. Через
те проволікався часто друк праць Драгоманова з "Правди", редакція додавала
свої коментарі, а це лютило Драгоманова ще раз більше, аж доки не довело до
розриву галицьких народолюбців з Драгомановом, хоч Навроцький, прихильник здоро-
вої, розумної критики, довго старався зберегти співпрацю Драгоманова з "Прав-
дою" і ~~посередничав~~ *посередничав* обі сторони". (Витанович, ст. 36) В сій викладі др Витанович
значно звужує причини розходження між галицькими народолюбцями і Драгомановом.
Справжня причина була та, що з Драгоманова що далі то все більше виходив
наверх панрусизм, з яким народолюбці-галицькі противникам московільства, ніяк не
було по дорозі. Далі сам Витанович пише про "тодішні думки його (Драгоманова,
М. М.) хоч широка та роздвоєна душа, якої й не могли зрозуміти галицькі
народолюбці, тай на яку так часто нарікав Франко". (ст. 37) *Буде це*

З 27 XII 1872 Драгоманов пише листа Навроцькому, в якому читає йому
генеральний папер-ностр-листа в широк постимівському стилі... Гостро ганить
за те, що в Галичині ~~сама~~ *сама* "панрусизм" і "панславизм" робиться крику більшим
ніж треба. Нарешті в певнім місці листа... перетас бути українцем і поретво-
рюється ~~в~~ *в* москаля ~~писав~~ *писав* я, як українець. А тепер буду говорити як украї-
нець і росіянин, що не є синонімом москвича. Коли ви будете лаять Каткова
і компанію, - я тільки скажу вам: киньте це діло, бо ви не знаєте його як
треба, для того і не зможете і вилати його як треба... Коли ви почнете лаять
наш уряд - скажу тем саме, прибавивши, що він вас не чіпа. (А викликання моск-
воїльства в Галичині хіба свідчить про невмішування російського уряду в
галицькі справи *М. М.*) А коли ви всю Росію будете малювати як "Москву",
та не й "загребуну Москву", - то тут вже треба прямо сказати вам, що ви не
знаєте, про що говорите, бо і справді у вас нема ні тільки книг і журналів,
но навіть всіх газет, ~~які~~ *які* характеризували б все ~~жизня~~ *жизня* російської
громади... Придивившись добре до літератури в Росії, ви б побачили, що в ній
навіть ~~і~~ *і* найближ союзника, ніж ворога... бо література ~~с~~ *с* по ідеям демокра-
тична, по манері критична, по мові живо народна... Яко росіянин радби я був
більш енергічному виступу галицьких народолюбців на реалізм і критику позитив-
ну в поезії і літературі, на лібералізм і демократизм в соціальних і політич-
них ділах". (Наведено у Витановича, ст. 36) Далі Витанович переходить між ін-
шим до розгляду первісно в італійській мові Драгомановом видрукованої пра-
ці "Український літературний рух в Росії і Галичині 1738-1872", яку з своїми
критичними зауваженнями переповів Навроцький в "Правді" за р. 1873. В сій
статті, як пише Витанович, Драгоманов уявляв, що "література українська на
Піддніпрянщині мала сповняти лише роль для "домашнього обиходу" і візняти-
ся львівською народною московською. Українцям не треба відриватись від Росії
ні тільки політично, але й морально, не видаючи спільного даху - російсь-
кої літератури, розвивати в приязні з великоруською, народною українською. Га-
лицька ~~ж~~ *ж* література, яку Драгоманов відділяв від української, піддніпрянської
мала для Галичини сповняти й ту роль, яку, по його теорії, для Піддніпрянщини
сповняла місцева українська й роль спільної "російсько-європейської літера-
тури". Навроцький, передаючи зміст уже першої праці Драгоманова, виступає
"проти деяких українських патріотів нашого часу, до котрих і п. Україно (псев-

донім Драгоманова під італійською працею) належали, здається, котрим богата,
усею потугою зцентралізованої на півночі держави підпирана література вели-
коруська не допускає самотійного, мужеского погляду на питому мову й свою
власну літературу, а спонукує їх ставляти дивну теорію якогось феєдального
порядку між літературами і мовами двох народностей". (Наведено у Витановича,
ст. 39-40) В сій мужній зауваж ~~пач~~ *пач* Навроцького в "Правді" особливо глибока
думка про "бабськість" всіх концепцій Драгоманова, в тій рахубі іширосій-
ської ідеї про підпорядкованість літератури української - російській.

Нарешті Витанович наводить м. ~~у~~ *у*ривки з листів Драгоманова до Навроцько-
го з 29 IV та 26 VIII 1873, в яких постійно протиставляється формальному наці-
оналізмові, вважаючи, що "націоналізм тільки тоді і міцний, коли на космополі-
тичних основах поставлений, - національна партія тільки тоді може считатись
служкою прогресу, коли її ідеї і дорога зливаються з дорогою передової все-
світньої партії...", тому вважає, що успіх може мати український рух тільки
в союзі, або хоч в согласії з космополітичною демократією, котрої російська

В обличчі такої ~~20~~ нег'ативного ставлення до репрезентованої Драгома-
учинського і Заводського 671

новим ідеї реформованого панрусизму досить дивно виглядає основна теза новітніх оборонців Драгоманова, що він мовляв, був дуже типовим для свого часу, а тому не ~~вартується~~ його критикувати з погляду теперішності. Сучасні йому Павроцький і Лущинський дивилися на нього так само, як дивимося ми. Отже щодо всі ~~ти~~ ^{їх} жонглювання "тогочасними умовами" для яких, мовляв, Драгоманов був цілком добрий й нормальний. Він все був аномальний для українських умов і українського ґрунту. Друга річ, що для російської пропаганди на Україні він не був аномальний. Але ~~це~~ ^{вже} зовсім ~~інша~~ ^{інша} справа.

Всесь досить великі спустошення в українських рідях драгоманів. Починала робити вже тоді, хоч розмірів ще не таких великих, як пізніше - наприкінці XIX і XX століття, зокрема на Наддніпрянщині. Але і в Галичині драгоманівщина принесла чимало злих owocів: пригадаймо хочби й те, як року 1919 такі випробовані і високо-кваліфіковані драгоманівці, як Панейко і Тетмашевський в Парижі диктували миро-драгоманівський крок диктатурі ЗУНР - кти на порозуміння з армією Денікіна.

одним визначний український діяч "нароцовець" вісімдесятих років
Даман Гладилевич до Кониського ^{писав} IV, XII, 1884 р.: ~~"Драгоманов, котрий вки-~~
нув в болото ідею національності і під неясним якимось указуванн^{ям} гуманізму зво-
рушив многих, іменно молодших людей, - котрі і голосно /і у Вас і у нас/ ~~голосили~~
ничтожність народности, - не даючи однако нічо наглядного в замін. Драгомановщина
завдала нам удар великий, бо вона викликала байдужність, нехтуючи народню ідею а
стаючи на полю інтернаціоналу, відчула многих здібних робітників своїй народній
ідеї". /Україна, 1927, III /36, 38/
Драгоманов був бойко

- 8 -

В листі до Остапа Терлецького з 20 червня 1876 року Навроцький-сав дуже тверезо про майбутній драгоманівський журнал "Громада":
"Відомо річ, що беззглядний соціалізм і беззглядний націоналізм ви-ключують себе взаємно. Сього Вам доказувати не треба. Соціалізм є рідною дитиною космополітизму і для того ворогом всякої національності. А крім свого космополітизм має рацію тільки при вічній згоді поміж народами, а в поодиноких народів тільки тоді, коли вони великі, сконсо-лідовані і цивілізовані. Зсього того ми не маємо, тому не можемо кида-тися в руки беззгладного соціалізму. Питання: як та конечна для нас згода між тими двома остаточностями дасться перевести. Скільки ми мо-жемо жертвувати для соціалізму, щоб він не станув на перешкоді народ-ності, се значить до консолідації та освіти. Що думає почати "Громада"? Чи гадає пропагувати крайній соціалізм космополітичний тим самим із виключенням всяких зглядів на народність, чи противно схоче боронити також інтереси національні, а коли так, - то як далеко буде поставле-но соціальне питання понад інтереси народности, або навідворот" (див. працю Витановича про Навроцького). З листах з 28 лютого й 31 лип-ня 1876 року ~~Навроцький-сав~~ Навроцький рівнож, як подає Вита-нович, "з пересердям застерігався в листах до Драгоманова проти самих теоретичних спекуляцій проти "виставлювання на перший план таких на-дуживаних термінів, як соціалізм і т.п."

Між іншим на сім ~~фунт~~^{фунт} розважань Навроцького на тому першенстві на-
ціонального чи соціального елементів в програмових питаннях (проблема, яку
дещо пізніше висував Житецький, чи ми про це вже мали нагому писати, і роз-
в'язував її так само як і Навроцький — себто даючи першенство справі наці-
ональній) варто зазначити одне цікаве місце, на жаль за коротке, з листа
Драгоманова до Павлика з 5 липня 1890 ("Переписка з Павликом т. VI, ст. 55"), яке
кидає трохи світла на невияснену ~~ще~~^{ще} досі у всіх деталях історію заснова-
ня женеvського драгоманівського органу "Громада". В сім своїм листі Драго-
манов пише: "Повернувшись з Швейцару застав у Подолинського і Вас готову
програму журналу "Україна" і тільки добивсь переміни імені (чого тепер про-
стити собі не можу) і потім помякшення програми". Отже з ~~яких~~^{яких} слів самого
Драгоманова виходить, що Подолинський і Павлик мали на увазі назвати журнал
іменем ~~нашої~~^{нашої} батьківщини, Драгоманов же "добився" зміни ~~місці~~^{місці} назви на "Гро-
маду", що звучить дуже по загальнолюдському і майже комуністично. На жаль не
подано, в якому саме сенсі помякшив програму Драгоманов, але судячи по змі-
ні назви, помякшив програму саме на відтинку національним

Др Ілля Витанович у своїй праці "Володимир Навроцький, перший український статистик і економіст в Галичині", досить докладно розглянувши взаємовідносини між цим несправедливо забутим і рано вмерлим /1847-1882/ видатним українським патріотом і економістом та злим духом українського руху Драгомановом, зауважує, що "не поділяв Навроцький віри драгоманова в поступовість російської молоді, яка "вийшла поза межі національності на широке поле загального прогресу, тоді, коли інші славянські молоді партії застоялися в тих межах". Цілком природно, що українець Навроцький, який не давав запаморичити себе ідеями драгоманова, не міг, органічно не міг пристати на типово, зразково московсько-месіянстичні ідеї драгоманова ("руській народ богоносец" класичних московських месіянстів у драгоманова заступлений варіантом дуже до свого близьким: "руській ліберал правдоносец"...). Не піддався драгоманівському мітові "поступовості російської молоді". Між іншим Витанович наводить ряд цитат з статті тогож Навроцького "Наша теперішня постать" (Львівська "Правда", річник XI, чч. 17-19), які ясно окреслюють справжню роль драгоманова в українській русі 70-тих років минулого століття в Галичині. Навроцький висловлювався так: "Драгоманов обзивався до нас не в ім'я України, не як земляк, він обзивався до нас в ім'я російського прогресу"... "Україна, земляцтво, патріотизм український - стояли (у драгоманова) на такім заднім пляні, що їх видко не було. Не то що. Се все виглядало йому яко страшна застоялість, недалеко обскурантизму - хоч мов на збитки нам народовцям підписувався українцем"... "Розводити нас прогрес на основі російської культури була страшна фікція з його сторони" (Витанович, наведена праця, ст. 79. Крім окремого видання - первісно друкувалася у львівській "Богородицькій Республіці", pp. 1934-35).

677
(а особливо великоруська) молодіж є одною з немалих груп... "Тому Драгоманов протестує, що "Правда" ганила всю Росію. "Уряд попів, панів ітд. — рвіть, коли хочете і скільки хочете. Але ось біда, — що як тільки хто у Вас Росію лає, так зараз своїм пишається." (Навожу за Витановичем, ст. 40).

Драгоманов підчас свого перебування перший раз за кордоном (роки 1870-1873) скорше всього уважав себе за висланика поступової Росії, хоч для цього він не конче мусів мати "імперативний мандат" від якоїсь групи т.зв. поступових чи ліберальних москалів. Деякі зворотні його в листах до Стасюлевича можуть управити припущення, що справа стояла більш сформовано, що якийсь зговор між ним і приятелями Стасюлевича (Піпін, Орест Міллер, тоді ще Ал. Суворін) міг бути. Завданням Драгоманова привести Галичину "в общему для всех порядочных людей в России" поступово-ліберальному курсу, як він це не раз пише в листах до Стасюлевича. Взяти хоч би такий вираз: "Пусть он [Вестник Европы, журнал Стасюлевича] делает дело здравова аборуссия галичан" з його вересневого листа року 1871 до Стасюлевича (Лемке: Стасюлевич, т. У. ст. 212). Зрештою, коли б і такого зговору не було, все одно Драгоманов діяв так, неначе зговор був. Якщо він в пізніших роках змакшив свою "общерусскость" то не не тому, що він програмово від неї відмовився, а тому, що з свого гірко-го досвіду з Бучинським, Навроцьким і іншими галицькими народолюбцями міг побачити, що з цими "мазепинцями" треба бути значно обережніше. Отже, не змінюючи програми, він змінив, злагіднив лише свою тактику, і не пхався одразу з своїм "фсерасійським патріотизмом" (з листа до Стасюлевича, 14 лютого 1873, Лемке, т. У. ст. 207), ані з своїм "щирим уніонізмом" — інакше кажучи "сдіноне-деліміством", як він не раз величається перед Навроцьким та Бучинським. (хх)

4
★/ "Асобенна палезна било привести в гармонію галицкое украинофильство с нашим общім "порядочным" людям в России ліберальним направлением. Мне на временах кажется, что провидение предназначило мне палазить адін із камней для такой связи", писав Драгоманов до Стасюлевича в жовтні року 1872, як усталив видавець архіву Стасюлевича, проф. Лемке (цит. т. У. ст. 203).

хх) "Я щирый уніоніст, т.е. федераліст, а не сепаратист, ні в політичнім згляді, ні в культурнім" — писав Драгоманов до Бучинського з Флоренції дня 17 січня 1872. Переписка з Бучинським, Л. 1910, ст. 171.

Рук. М. Мухина
рецензія на працю [...] Міщона
(Фрагмент) порив. IV. 1

31) одного російського чар-
ризи. І ось ті люди, обо-
в'язані ^{бути зорієнтовані} їхніми ~~були~~ ~~завданнями~~
(коли вже вони взимся
за стерно корабля нашої
молодої державно-
сті) ~~були в першу~~ под-
раз у тім, щоби бути
елементарно зорієнто-
ваними в політичній
ситуації, не маючи ані
на шельф самої літ-
ературної історичної
спадщини. Адже все те, що
перекладається не тут на
підставі книги п. Жоржа
Кімока, діждалось на їхніх
очах, всі ці заяви і
події промислами
перед ними на
екрані світової преси,
а про у нас ^{національну} ~~національну~~
необмеженість ^{необмеженість} ~~необмеженість~~
наївності добродітних
читачів ^{споживачів} ~~нещирою~~ ~~краще~~
світлиць ^{інтелектуальної} ~~інтелектуальної~~
драгоманово-
форенівської-шкільниць-
ської ради" удивля-
ється ^{хоч би і того} ~~хоч би і того~~
такого собі ^{Кімока} ~~Кімока~~, таким
собі невинним ^{наше} ~~наше~~
ж "біла базд меле новка,
меле новка" (О. Степан-
вич), якою під впливом
драгоманових та форен-
ових ~~було~~ в ґрунті ^{рези}

Незабуду

речі була наша революційна демократія: „заблудилося ягнятко в степах“, неосвітнених, ^{лишніх} степах Кнінсько-Кам'янськ^ього некрібалізму й „жальдіно меча“ (дивоматитишним нотами до Жоржа Тієріна, й Жоржа Кам'янцева), як ^{найзвичайніше} звично зауважує О. Стефанович, якому треба бути вдячним за справді „герівний і граційно-легкий“ образ нашої революційної ~ білої бази: білої, білосенської бази (маленької, маленької!), що безпоміжно мечає ^{герівним} ^{наше} перед ~~собою~~ ^{собою} ~~ми~~ ^{ми} ~~на~~ ^{на} ~~родні~~ ^{різні} ~~національні~~ ^{національні} імперіалістичні.

Таки думки й образи мимовільно повстають під час ^{читаючи} праці п. Мішеня.

Handwritten notes at the top of the page, including "5000" and "5000" with a checkmark.

Large handwritten signature or name, possibly "H. P. ...".

Handwritten calculations:
$$\begin{array}{r} 5560 \\ 615 \\ \hline 5084 \\ 17 \\ \hline 5101 \end{array}$$

Handwritten calculations and notes:
$$\begin{array}{r} 5000 \\ 200 \\ \hline 5200 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 230 \\ 230 \\ \hline 460 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 230 \\ 230 \\ \hline 460 \end{array}$$

Small handwritten mark or signature.

Handwritten notes at the bottom of the page, including "T. ...".

але на воді, вони будуть прикрашати з Надії, що колись та
така дурна, коло тебе, колись та така змучена з любовою
дурна... Не дослухай мене, — ти бурхав із душі їх
і сей сфоновий крайник цуєш і замісць нас залишаєш
їм одну лише безнадійність, як Ніко мену... Бо тоді
тебе навіть ще не стане"...

— "Шам — вони, ті, що дурні за тифом, наудо-
рні за всім на світі..." В мислках твоїх відповіло
Серце... І більше нікого не знаю, і нікого більше не хочу
і знаєш і зуси не хочу... Не хочу! Не хочу! Не хочу
мене!..."

Замовк і вголос скрив сумно Розум.

x x

Як стріла, стиснувшись, прайма в мислках.
і в той мент, коли вона широко розкинула кри-
лечко, щоб усіх дорогих разом пригорнути, рап-
том впало на неї і на мами, що нахмурились ки-
нувшись, страшно змарно і в тух мін і під-
скокнув до рух його, що вартував туди. Загнали краєв
своїх мислках і на землі скинуло.

Як клубок мамині, показується сироти в
рябні сироти і зостановилися там, де те мимиче
загнано. Безмірно нахмурились на всі боки вголос
свої, ніби дурні придумалися, ніби вони шукали...

x x

Ще пізно вночі, коли вже не було нікого під
лісом виравався мисл, накроковий, в кущах
всого вуха вухи, ну і для їх плач, коло-
сони їх, тоскених, мамині, що безна-
дійно спали, все зовсім — зовсім скрі...
всередині...

І. Нав.

Сидоніє Никорович

"Quo vadis українська дімко?!"

Другий історичний документ

1937 683

Домовини ради українців?!

А була тобі - українська гірка - топити в мисі першим історичним документом, нині послав другим. Виконати саме мор історичне завдання у наших на- році. Той, що стоїти на переді відповісти за всі ці історичні ефекти цієї своєї генерації. Моє писання до тебе - українсько - це є моя особиста обов'язок, глибокої совісті і совісної справедливості. Звернувши до уваги - гірка! на найважливіші проблеми, на серйозні моральні, етичні і культурні тенденції! Звернувши до уваги на знання і авторитет ~~з~~ важливих наук.

Історія показала докази, що етична, моральна, духовна гірка наша не одиноким виникла на хві історії слов народу. Рівно наша і має благодійний вплив на моральну еволюцію і прогрес і не меншим вплив на конформістські реформи. Етична моральна гірка приносить цим родині і цілому народові. Рівно літературна моральна кімната і родині і народу. Але це знаєш? Моральна поведінка, моральна відповідальність, моральний клімат?

Моральний і той, що працює під ідеї обов'язку. Моральна відповідальність це є акція керування прожектором на ідею - моральними. Моральний клімат це є циркуляція етичних ~~рефератів~~ ^{ресурсів}, тобто = моя особиста етична аспірація, моя прожекторна ідея, моя етична обирає, етична ідеал-бу думи з думи в думу в етичній моралі і з очисливості.

Чи є в нас етичні фізичні характеристики? - Майже немає. Тому напевно в нас такий бульварний сановний клімат. Власне тому з нашими етичними обов'язками вирізняються цей ідеальний етичний характер українців. Етична (гірка) - це є, генеральна проблема у нас народі у українській історичній домі. Щоб вирізняти ідеальний етичний характер народу на це потрібна моральна і етична праця кімнати генеральної.

Визволення нового морального свідомства починає з морального вирізняння думи і вирізняння морального характеру. Позитивна і моральна праця є основною важливою працею кімнати вирізняння.

основного елемента нових наукових підготовок для науки
тулої праці. Одне з них стосується перенесення не акценту
внутрішніх гоним не перенесено і не перевернено нашім зривом
і гоним не розуміємо куди йде праця. Це є не тільки
робота, нашім гоним і нашім обов'язком. Це є не тільки
твоїм праці, куди йде праця це є перманентна
праця. Тут треба наважувати ідеї, приїжди ти неждати.
Нам треба наважувати на слов праці наважувати в слов пра-
ці, до науки і куди йде попередних генераций і чин
наважувати праці гониме і владити. Наме моральне
наше наші генерации і куди йде можна попрацювати
доповнювати позитивної науки, і в цьому розуміється про-
блема. Куди йде праця це моральне і в цьому розуміється і в цьому
по лінії не слов робота українсько-зловити з самим
конфронтації і в цьому розуміється, в цьому розуміється у хвості-ти
вони формалістичні. Це слов робота формалістична, повер-
хова, механічна і інша. Робота про моральне око.
Робота це наука. Фабричний а не творчий!
Працювати можна з слов мораль: з моралью мораль =
нов, або самостанов. Моральний характер пра-
ці це наука і моралью морального з вимовою
своєю переконав. Ти знаєш про це слов робота з само-
мовою моралью-бо моральна тенденція не знаєш
своєю позитивної науки. Це починає від самої науки
ти не слов праці це себе. Ти працюєш це себе, це ж
кожен свій обов'язок та приклад, Ти знаєш мораль
куди самостанов, Ти працюєш це слов самостанов.
самостанов а куди йде, це це наука. Це є
лембінг ірл.
Релігія, куди йде, освіта, етика, політична тенденція,
гуманізм, праця у гонимстві, куди йде реформа
це не самостанов без чинного вимови жінки. Це
слов формалістична поверхня праці переїмає у вимови
формалістична, адже завоює думку і розум.
формалістична думка, формалістична думка, формалістична
верхня наука це і чини не собою, чини жінки
і чини небезпечно. Це не є самостанов і в цьому небез-
печно самостанов думку до ірл і реформи.
Позитивна наука є промислова куди йде. Вони
оперативна на конкретних законах, приїжди
права, на традиційних гоним і на менш
і в цьому самостанов. Позитивна наука на

[illegible]

Вже браїна морє, фінко, аби ми повиірнєм з нмє-
тлнннх перігннх і самобмє стовбєх прїсї.
Де памєтє самобмє мовє, тєх божїєслєннєх дєлї.
рєцїї нємє, тєх нємє глєбїєх рєрїєнї, тєх нємє
вїснє свєтлєх самобмєх рєрєхнєннєх, тєх нємє прїсї-
рєслннх ігєї. Тєх нє мжє бїтї мєрєхнєх крїмєх
а є мєрєхнєх нєздєрєхнєх і дїлї. Де памєтє самобмє
мє мовє, самобмєх мєрїєх, самобмєх адрїєх
тєх бєх нємє. Самобмєх рєрєх нє є крїєх мє і бєрїєх
нїєтє і нїєтєх нїєтєх крїєх.
Вї прїрєслнї мєрєхнєх ігєї, нї рєрєхнєх нїєтєх
нєрєхнєх, нї рєрєхнєх і мєрєхнєх нїєтєх нїєтєх
нїєтєх і нєбєх нїєтєх бєх рєрєх. Вї і нїєтєх, нї самобмєх
нїєтєх, нїєтєх нїєтєх нїєтєх нїєтєх нїєтєх нїєтєх
нїєтєх самобмєх, нїєтєх нїєтєх бєззакон-
нєтєх, нїєтєх нїєтєх і тєхнєх.

Цей великий історичний час був ага, щоб ми соф-
ми їн ки перші перемогли в собі це плесиво,
ци куші савоби притиєт, ^{чи} нами зріан і дурев
що врозаризувати думу і заповнити нам
моральним життям. Буди до коробрини перемо-
женн роб сової психіки, щоб ми даи зили
примір цієї перемогі! - Моральний триумф на
вобі ~~з~~ зріх і дурев ~~на~~ вобі ~~з~~ слобна
софн думи і характеру пожалати а моральний
героїзм.

[illegible]

О. Ольжич (псевд. Квандида)

Житті (фрагмент)

(Може, це В. Кармачукський?)

Hi! He nriia... i ne son ce
 Ce ziitno nam sene sonce,
 Sonce Boii! Sonce Slavi!
 Der birozmenna Dersevi...
 Hi! He nriia... i ne Raska,
 Ani boromenakib Raska,
 Ce zrinke, porutne: Xory!
 Tolos Tenta Heroz,
 Mo bege... mo rbe... v svobody...
 - Xory! Zernio voo egnoy,
 Bizduzno: pruzny
 I nriivky dan nizbanany
 He ceslinaz go Suzovi
 Doun i gerf Volodnupra...
 V mene nize... v osnvyriti vira,
 Praneia mar uobvi...

I obuda nezla rorna
 I Marony unyryny vlian,
 V Sevieta prona sam Dub,

687
А просяи повні сили,
Йдуть у Руїв Златоверши,
Йдуть у пещі дупина нив,
Йдуть у прапори-співачоті:
Хай живе, живе Садриш!

А в соцінісній зорі,
Загвожених сідні гвожени,
Як просяи серці бітати...
Честі чертв браз ежидати,
Всі на Зукі прістаті...
У зорі сідні гвожени,
Сідні гвожени... всі тімні...
У гвожні нієні-павлоши
Соню-аспону даюдогу,
Що бієть усі гні!...

Засніжені на сонце!...

Ще не приї... і не сон це...

IV. 1

Рецензія Г. Омельченка
на кн. Milana Preloga
"Pout' Slovani do Moskvy
roku 1867"

Milan Prelog:
Pout' Slovani do Moskvy roku 1867.

Z rukopisu přeložila Milada Paulová v Praze, 1931. Nakladem Slovanského ústavu, v Komisi Naklad. Orbis.

Prace Slovanského ústavu v Praze, marec V. XIII + 183. cena k.č. 36

Книгу мілана Прєлоги „Проша славян до Москви року 1867.“ кожний читач прочитає з великим інтересом. Автор, опираючись на документи, докладно оповідає не лише про саму Прєшу, але й про події того часу, на фоні яких яскраво виявляються настрої так прачань і росіян, що улаштували прийняття своїх менших братів — поневолених славян.

Перший раз славяне мали нагоду зустрінутись року 1848. ^{на зїзді} в Празі. Тут були представники всіх славянських народів, за виїмком лише росіян.

Засідання цього славянського зїзду, як відомо, перервала празька революція. Більшість членів зїзду повернулися до дому з певною вірою в наступаючу кращу долю славніствай: так, наприклад, поляк ^{ЛМ} ґаліч та лужицький серб Йердан одїхали з Праги переповнені фантастичною вірою у велич і міць славніствай. Славяне, що стояли на програмі австрєславнізму зустрічали кепкування: „Ще, мовляв, нам сказав би світ, коли б ми ні про що більш не думали, як ^{лише} про збереження Австрії.“

Такі настрої захопили учасників зїзду, хоч уже на зїзді виявилось, що славяне, власне, не мають спільної мови: „Кожний славянський нарід добре, перш за все, про свої власні інтереси. Кожний викладав засади праціювання своїх власних потреб і бажань, а тому результати зїзду були дуже не великі.“

Особливо прикрі вражіння зробили поляки своєю поведінкою після зїзду: будучи самі тиснуті росіянами, вони дуже ганебно поведились з українцями — а тому, ледве чи повернулися до дому, як знову розпочався між поля-

ками та українцями гострий бій. Марши на еці лише власні інтереси, ползли йшли спільним фронтом з найбільшими вергами слав'янства.

Але не дивлячись на прикрі факти, що були щоденним явищем між багатьма слав'янськими народами, у всіх слав'ян була дуже міцна віра у спільну слав'янську солідарність. І кожний крок у тому напрямку викликав захоплення Слав'ян. І чим більший гнет був з боку пануючих над Слав'янами народів, тим міцніший ґрунт підготтовлявся для якогось загально-слав'янського руху і бодай якийсь від нього очікування. А положення Слав'ян в 70. роках XIX. віку дійсно було дуже невідрадне: "Слав'яне сарізь вели упертий бій за своє фізичне існування; перед ними стояла дилема: чи будуть вони існувати, чи ні? Чехи воювали з німцями; словаки і русини/українці Г.О./ витримували натиск мадярів; серби й белгари були під владою Туреччини; словінці, хорвати, серби воювали з німцями та італійцями."

Зрозуміло, що коли Росіяне, вільні й найчисленніші зі слав'янських народів, запросили до себе, одвідати Москву, своїх менших, поневолених братів, то це викликало несписану радість у запрошених.

В Росії до цього запрошення дійшло таким чином: в кінці 1863. року в Москві було утворено "Общество любителей естествознания". В 1865. році це Т-во одержало від царя дозвіл улаштувати в Москві етнографічну виставку - на виставці мусив бути окремий слав'янський відділ. С початку вся ця праця здійснювання виставки - не мала жадного політичного забарвлення, але протягом часу, коли вся праця спинилась у руках російських націоналістів/Катков, Аксаков/, то акція набула чисто політичний характер. Тогодім звернув увагу росіяни на значіння відвідання виставки слав'янськими гостями, підкреслив, що Москва мусить прийняти братів з "раскритими объятіями". Заслик Погодіна знайшов відгук у серцях москвичів: міська рада асигнувала на прийняття гостей 10.000 карбованців, а багач Кокарев зобов'язався в своєму готелі утримувати, безплатно, тридцять осіб як своїх гостей.

4. „ім'я належить мешканцям України, Великій й Поділля.“

З нагоди Преси ціла низка польських часописів виступила з гострим осудженням тих, хто їде до Москви: „Всі слав'яни, що їдуть до Москви зрадники!“

Польські часописи знайшли міцну підтримку в своїй акції з боку преси мадярської та німецької. Деякі з цих часописів загрожували навіть естрадізом тим Слав'янам, які збираються відвідати Москву.

Автер книги багате уваги присвятив відношенню чеського суспільства до делі поляків після поразки їх в 1863. році і поведінці чеських представників, що збиралися відвідати Москву в 1867. році.

Чеське суспільство взагалі виявляло великі симпатії до польського народу після падіння 1863. року. Головний тодішній політичний чеський орган „Напередні листи“ цілком боровив польське повстання, нападав не лише на російську владу, але й на російський народ. Лише відмінне становище займали чеські консерватори на чолі с палацьким, Рігером, Браунером, Ербенем, Палацький в 1864. році одверто заняв протипольське становище: „Цілі поляки, говорив він, є опанувати Великою, Поділлям і Україною“. Палацький статистично доводив, який невеликий процент поляків є на цих землях. „Та й ті поляки тут є колишні малороси/українці-О.Г./, які лише в XVI-XVIII в.в., ставши католиками, попольщились страшними єзуїтськими методами.“

Палацький і Рігер, збираючись відвідати Москву, хоч и не були проти політики поляків, але вирішили порозумітись з ними ще до своєї поїздки до Москви. Рігер і Палацький відвідали Париз, центр польської еміграції, Палацькому і Рігеру йшло про те, щоб порозумітись з аристократичними керівниками польської еміграції, Чартерійським та Замейським, щоб вони подорож чехів до Москви не товмачили як вияв неприхильності до поляків. Але польських провідників на їх еміграції вони в цьому не переконали. Поляки зясували їм, що жодних Преси до Москви є великою зрадою не лише Польщі, але всій Європі і взагалі усій цивілізації. Поляки вру-

чили Палацькому і Рігрові адресу, в якій читаємо: "Головна мета Росії переконати світ, що 50 мільонів мешканців сьогоднішньої Московської держави в 30 мільйонами Слав'ян в Прусії та Австрії є одним слав'янським народом. Цей 80 мільйонний народ мусит одповісти своїм злученням на загрозу з боку німецького загро^{зи}ння, і Москва має стати центром цієї з'єднаної держави". Син великого Мінкевича звернувся листом до Палацького й Рігра, зазначаючи, що "Поміляються вони, розраховуючи притягти до себе прихильність росіян."

[До Москви прибуло лише 84 представників слав'янських народів, між якими, зрозуміло, не було поляків. Квалітативно були найліпше заступлені Чехи: Палацький, Рігер Шафарик. Вони ставали тою слав'янській делегації, бо інші слав'янські народи послали представників зовсім невеликої кваліфікації. Палацький, іронічно, говорив про слав'янських гостей: "Слава більшості з них не сягала далше межі рідного міста".

[З боку українців теж були видатні культурні працівники: Геллацький Яків, Йосип Лівчак та Євген Павлович з Галичини, а з Угорщини був метар М. Мовчан.

[Вітання слав'янських гостей почалося вже на російському кордоні. В Чехословаччині слав'янські гості переконалися, яка панує ненависть між поляками й росіянами: "Вітання тут було сердечне, лише ніде не видно польського народу, крім лише уніформи та деінде жиди на станціях", пише один кореспондент. У Варшаві вітали Слав'ян, довідуємося з листа Рігра, лише росіяне-генерали та урядовці. В Гродні у вільні теж саме.

[25.V. 1867 року гості прибули до ~~Хитрового~~ Петербургу. Слав'янську делегацію прийняв цар Александр II. Майже всі слав'янські гості з цього факту будували найздіснімі плани. Здається ~~й~~ один Др Рикк Е. Грегр, що відомо з його листа до дружини, не осліпився цим фактом: "думка про російську допомогу є настільки небезпечна, як і приємна, бо може викликати у чеського народу надії, які, мабуть, ніколи не здійсняться; ця думка може

рішучу годину могла б його ошукати."

З 28.У. слав'янських гостей вже вітала Москва. На дворці їх зустрі-
нув натовп не менше 10.000 думх наших людей. Всі вулиці, яких якими йшли ,
гості, були святучно освітлені й оздоблені прапорами/петяг прийшов о
10.год.веч./29.У. гості оглянули виставку.30.У. гостей прийняв московсь-
кий університет, улаштували урочисте засідання, присвячене слав'янській
науці й мистецтву, й оголосили це засідання., як Другий слав'янський

Російські ^в (в Петербурзі й в Москві, як на офіційних прийомах так і на приватних, у всіх своїх промовах червоною ниткою проводили думку, що спасіння Слав'ян ^е (об'єднанні, як цементом для скріплення ~~цього уряду~~ ^{має бути} всіми Слав'янам засвоє^на російська мова^а, як мову науки й мистецтва. /Цим росіяне рідну мову кожного слав'янського народу зводили на мову лише для домашнього вжитку/.

7 Не дивлячись на пієтизм до росіян ~~претендував~~ ~~ххххххххххх~~ прете найшлось
два відважних з гостей, рігер і Дорд'євич, які відверте виступили проти
такої' методи духового єднання Слав'ян.

Рігер говорив: "Слав'яне мають два шляхи перед собою - шлях повної єдності і шлях гармонійної різноманітності." І він висловився за другий шлях, бо: ~~"Різноманітність не виключає єдності, але гармонійна єдність не виключає різноманітності."~~

"ріжнманітність не виключає єдності, але гармонійної" єдності. Єдність же першого ряду може повести до єдибічності, до безжизненності, так як підлеглість без духа керовництва веде до слабости й загуби... Колиб злити всі дзвони в один великий дзвін, який був би більший, ніж навіть "Цар-дзвін", був би голос того героя (ніж усіма дзвонами, правда дуже сильний, але не робив би він того милого враження, яке ми маємо від гармонії дзвонів, коли всі вони разом голосять воскресення. А яка краса полягає в тому, що всі московські дзвони настроєні на один лад. І дійсно справді, в цій гармонії й полягає єдність"... Хіба славянська липа булаб красивіша, колиб у неї відрізали всі гілки й залишився лише стовб? Кожен крізь нехай тримається свого ґрунту-хути у цій липі мусить бути цілість і єдність, але в її кроні і розгалуженні- життя, квіт і краса."

[Всі Слав'яне були захоплені рігровою премовою, але росіянам вона не подобалася.

[Дердевич, навіязуючи свою премову до Рігрових думок, заявив, що міркування росіяни завести російську мову, як літературну для всіх Слав'ян, не дасть жадних практичних наслідків: "тисячлітня окрема історія кожного славянського народу прищепила кожному з них окремі властивості духові й фізичні; ці окремішні властивості не дозволять, та це булоб і шкідливо для Слав'ян, щоб Слав'янство утворило одне велике ціле."
Ця премова ххх теж не подобалась росіянам.

Інші премовці-гости делікатно обходили це питання.

[Практичні наслідки Пресі для гостей слав'ян виявилися ось/у чому: Милутинович одержав російські книги для 40 шкіл, шафарик 800 книг. Українці з Галичини відмовились від такого дарунку, мотивуючи, що у них, в Галичині, досить російських книжок.

Як наслідок Пресі виникли плани: про харківських іміграцію чехів до

своими своєю народу.

Тверде віримо, що з легшеї руки чехословацькими такого роду славянські інститути постануть у всіх славянських народів: Чехи, починаючи від Шафарика, завжди указували іншим слав'янам методи пізнання Слав'янства.

Тригорій Омельченко.

Č. S. R.

19¹⁵/I 32 р.

Praha

Žižkov, Jičínská č. 1617/III.

~~20~~ Панасів

Повідомл. про літературний
вечір "Вістника" 10. V. 1936

Неділя 10 .V.36

Літер. Вечір Вистника

Не все добре давати авторам читати власні твори на прилюднім виступі. Маланюка не диспонує декляматор. хитсом а Теліга вимовляє слова з москов. акцентом (за те у власних поезіях Т. не заступима.) (отже- в власних без акценту? Чому лише в чужих?) екождий з авторів є особною, вітальною індивідуальністю. Поезія їх дуже далека від "охів" і зітзань нпр. "молодомузців" Але щодо світогляду то напр вду ні в одного з них (говоримо про всю їх творчість? як слід не оформлений фінезійно не викінчений Д. Панасів

Самі автори, які не можуть
вдаватися до своїх творів
занадто багато

J. F. Lee

Wm. G. R.

J. V.

WIECZOR PRZEKŁADÓW WSPÓŁCZESNEJ POEZJI UKRAIŃSKIEJ.

PROGRAM.

I.

Wstęp /twórczość poetycka poza Lwowem / Mgr. Aleksander Baumgarten.

N.L. Chołodna	"Pod dźwięki walców"	tłum. A.B.	wygłosi W. Kaczmarski
Jerzy Kosacz	"Ty"	Z.K.	"
"	"Awiatorzy"	A.B.	"
B. Lepki	"Nie dotykajmy ran"	A.B.	J. Bobrowski
E. Małaniuk	"Z cyklu Beatrycze i Carmen"	A.B.	"
"	"	Z.K.	"
O. Olżycz	" + + "	Z.K.	"
"	"Archeologia"	A.B.	"
P. Tyoczyna	"Kało cerkwi"	A.B.	W. Kaczmarski
"	"Ktoś gładził niwy"	Z.K.	J. Bobrowski
M. Rylski	" + + "	A.B.	W. Kaczmarski
"	"Skoszone proso"	A.B.	J. Bobrowski
O. Stefanowycz	"Sw. Jerzy"	Z.K.	"
O. Włyżko	" + + "	Z.K.	"
A. Skyba	"Lwów"	A.B.	W. Kaczmarski

II.

Wstęp/twórczość poetycka we Lwowie / Zdzisław Kunstman

B.J. Antonycz	"Czajnik"	tłum. Z.K.	wygłosi J. Bobrowski
"	"Późna godzina"	Z.K.	"
O. Babił	"Nocturne X"	Z.K.	"
S. Czarnecki	"Temu, co minęło"	A.B.	"
S. Hordyński	"Z morskich wędrówek"	A.B.	W. Kaczmarski
"	"Paryż"	Z.K.	J. Bobrowski
J. Kien	"Styczeń"	A.B.	Z. Kunstman
B. Krawciw	"Jesień czeka"	Z.K.	J. Bobrowski
A. Kurdydyk	"Szary Patrol"	A.B.	"
"Węgr"	"Łucznik"	A.B.	W. Kaczmarski
J. "	"Żołnierska fotografia"	Z.K.	J. Bobrowski
R. Kupeczyński	"Słota"	Z.K.	"
N. Łukijanowycz	"Narcyz"	Z.K.	W. Kaczmarski
"	"Spotkanie"	A.B.	Z. Kunstman
L. Mosendz	"Sonet"	A.B.	J. Bobrowski
M. Rudnicki	"Czekam, listu"	A.B.	Z. Kunstman
A. Wotoczera	"Pniedmit"	A.B.	J. Bobrowski

Handwritten notes:
 1. Czytanie...
 2. ...
 3. ...
 4. ...
 5. ...
 6. ...
 7. ...
 8. ...
 9. ...
 10. ...
 11. ...
 12. ...
 13. ...
 14. ...
 15. ...
 16. ...
 17. ...
 18. ...
 19. ...
 20. ...
 21. ...
 22. ...
 23. ...
 24. ...
 25. ...
 26. ...
 27. ...
 28. ...
 29. ...
 30. ...
 31. ...
 32. ...
 33. ...
 34. ...
 35. ...
 36. ...
 37. ...
 38. ...
 39. ...
 40. ...
 41. ...
 42. ...
 43. ...
 44. ...
 45. ...
 46. ...
 47. ...
 48. ...
 49. ...
 50. ...
 51. ...
 52. ...
 53. ...
 54. ...
 55. ...
 56. ...
 57. ...
 58. ...
 59. ...
 60. ...
 61. ...
 62. ...
 63. ...
 64. ...
 65. ...
 66. ...
 67. ...
 68. ...
 69. ...
 70. ...
 71. ...
 72. ...
 73. ...
 74. ...
 75. ...
 76. ...
 77. ...
 78. ...
 79. ...
 80. ...
 81. ...
 82. ...
 83. ...
 84. ...
 85. ...
 86. ...
 87. ...
 88. ...
 89. ...
 90. ...
 91. ...
 92. ...
 93. ...
 94. ...
 95. ...
 96. ...
 97. ...
 98. ...
 99. ...
 100. ...

Handwritten signature or scribble, possibly reading "Graham" or similar, written diagonally across the upper right portion of the page.

Ю. Теленськиї.

Гомер і Слово.

Тут і там Європа та й іма
 її багаторічній славній героїчних унесень,
 зрештє замкнуто в ній безмежну бачу:
 на кризі кровю, ривні дїсенс —
 ? лишили нам і їм біли вогневі
 Гомера і Слово о поході Троян.

В залізні сироти закули дурного
 Ахіллеву удачу і Леоніда перси
 Олега і Мстислава, татарську і перзит
 славний Гомер і вогневі сироти.

~~***~~

Сини ледарі вогними між багаторіч
 Гомер і Слово їм — незрозуміли епі,
 раф.

С. Ю. Пеленський

Перед вступом до гуманістики.

I

Світова війна, що відбулася тільки-но, допомогла на всіх гілках культури, що навіть зрушила її самі її основи - здавалося б незрушними і залізними - породила сильні зміни рівноваги у науці. Відноситься це однаково до зміни наукового світогляду, цілої філософії наук, як і до ~~самого~~ зміни самого наукового уявлення. Популярно зветься цей глибокий і широкій процес, що ще далеко не закінчений, тимто її не ~~здаємо собі~~ можемо засувати собі як слід його розмірів, ~~розмірів~~ і зветься переоцінкою цінностей.

Кудиб і не повернувся цей процес, як далеко ~~вуде~~ не докотивсяб, все-таки своєю своєю родня могла ствердити декілька фактів більше чи менше безсумнівних.

Перше це повна небажана позитивізму. Хоча вже скоро після нашої війни виникали різні вчені процеси цього напрямку, позитивізм у науці удержався аж до XX. ст. і саме на урані цих двох віків дійшов найвище. Коли остаточно на боці філософії науку доктрину позитивізму, то в науці, зокрема в гуманістичній дослідженні вчених позитивістів, що досліджували ^{прояви} духовного життя, намагалися вивести

Багато сучасних учень не признає літературних впливів навіть там, де є найбільш очевидні докази, приймаючи, що коли можуть розвиватися незалежно дві подібні релігії, дві культури і т. п. то тимчасово можна це сказати про два літературні твори. Про "впливованість" інакше не говориться як іронічно. - В великій мірі сучасні вчені кренуть в науковому світі історизму враз із цілою своєю прихильністю. Ще Німець виступив проти історизму в мистецтвах і от сьогодні маємо абсурд, яке ніяк не можна вивести з логіки в галузі вченого мистецтва. Іменно в деяких мистецтвах закордонна наука історизму, отже гілочки, де саме історизму повинен вєвладно володіти, заручається не від Набуходнозорів і Рамзесів, а від Елімаха і Каналона.

II.

Який зміст виховання "перевірка цінностей"?

Передовий курсовий в бібліотеці інших розподіл поодиноких дисциплін, як доц. & Ще недавно подібні історії формально філософія репрезентувала гуманістичні науки, ~~філософія~~ ^{психологія} була одною з сакраментальних частин науки філософії. Та сьогодні філософія в новій своїй частині чисто природничої наука (фонетика, фонологія), що досліджується способами прийняти в природничих науках.

Це саме експериментальна психологія.
Я не цікавлю інакше відношенням до суспільних
учень до такої ^{схематичної} всемаїстики, більше по-
чужанистичному, ніж це робив формальний
філософ.

Що в такому разі треба розуміти під
"гуманістичним дослідом"? Хоча процес "пере-
оцінки цінностей" ще далеко не закінчений,
вже сьогодні бачимо усталеного тут декілька
фактів. Тимчасово, ми бачимо лише пере-
ходові, ми прибік, ми ще всі вже поступили
ми лише расуна.

Перше це повна і цілковита небажана
позитивізму.

Новітня філософія від Шпенглера
до Берсона, що дає цілком відмінний
погляд на світ, стверджує, що навіть такий
вузький дослід, який є ^{методом} "причинності", не
є повним, бо крім т.зв. "об'єктивних" при-
чин не враховує бере ніж увагу існуючих
інших причин, зокрема ^{цілого} "ізраціо-
нального світа". З цього боку ^{добро відомо} Вілсону
Діллігей звернув увагу на інші методи
дослідів, що і сьогодні загально прийняті.
Є це намагання систематично-морфоло-
гічного спостереження явищ, і то не для збирання
собі статистики, як це робило досі, а багато
соціологів і інших учених, а радше
пізнання суті явища. Мало і тут певного
рода аналізу і синтезу. Лише, що не буде
це ^{живим} аналізом перенесено з природничих
наук. Бо така аналіза наукам. літературно
твору, була власиво якимось бездумним та недо-

цілком бібієкцією. Сучасний гуманіст
досліджує подивні факти в прояві духовної
діяльності ~~на~~ на шляху т. зв. індивідуалізації;
цебо намагання пізнати суть твору через ~~на~~
пізнання характеристичних ~~них~~ індивідуальних
ціх. Тривіальною індивідуалізацією, гумані-
стичного синтезом, є типологія. Конкретні

мі типи будуть ~~особливо~~ понадііндивідуальні,
як вдача нації, дух раси, соціо домі тонур.

Дальша поварна зміна це виведення
науки ^{із сабієств спеціаліств} на широкій шлях життя. Життя,
культура це ~~не~~ цілість, ~~отже~~ ~~вска~~
спеціалізації це певного рода непродуктивність.
Тим-то ~~сьогодні~~ тепер іде намагання до ^{досліджуван} син-
тези, намагання зв'язати ~~поодинокі~~
факти з цілою культурою та життям.
Американський прагматизм ~~довів~~ різко
поставити постулат принаду життя, тим-то
нині наука не вірахається від нього, але
є одною з частин життя, старавшись зв'я-
зати з життєвими проблемами і дати на
них відповідь.

Останнє це ~~розріз~~ національної
самосвідомості, що стремить весь у рамках
науки до пізнання суті нації, своєї
ї нужди. Наука дістала місце т. зв.
"об'єктивності" нове значення. Тим як це
дивно, просто парадоксально виглядає для
цих, що думав про позитивістичними кате-
горіями, недалекий вже набув час, коли
не буде "науки загальної", лише німецька,
англійська, французька і ін.

Може бути, що переоцінка цінностей
 поверне куду-інде. Але в мінімалі
 науки іде намагання на дорозі індивіду
алізації установи випли, іде нама
 проявляють базисні зв'язки поодинокі
 науки з цілою культурою та з життям,
 видно виріш середі до націоналізації науки.

Петро Північний [псевд.] П. Коваліва]

"В місячній проміні" етюд

О. Підгородецький
М. Підлужний

Вірші

Мати.

Душк зорі на бар'ї - і обдути ввечір...
 Увечір пугний кліт, в доміх розуми гіт! -
 Тіобу зружб молюче ти з розношеним галл
 За розжеве гит і черго зигна термін

Ско роз серце кінчав сразданна з зружб тіз
 В мати земні модов ти кризо кінч несе
 Друга масти сонце, рхути діло сідіз..
 Увечір гити писат прохлонтв за село кеня.

Завдом сіденті хресі не ділі дхлн
 Кризо моно матері те кров нмлі дхлн
 Кіодо, магіє і ти впроїнсько маю
 Зі ебатоу вей мнн ти огне свєтє.

Не знаю а життя...

Не знаю а життя без думи, сліз і крови.
 Страха тів розриву душі за лоду какою.
 Ракетних зойків за міською комскою,
 А трунів ~~зойків~~ ^{лиг} - за асфальту чисте маю.

Брудний саргач унів мене пошитою,
 З тремтливим хлїдом зубам моїм пої.
 Тресні, життя а вбиває в рїч і дїти,
 А серце знесило мнї кімнати зної...

У міську зруго мою ігнорую зорамі рани,
 А діло за всім і в бою моїх тую.
 Уїле життя нав на душі коїдани,
 А волюшка був-мне в крові моїх бою.

Вітер.

Змутьсе шкурками верб митні короти
 Хопу срускую повесілы груно.
 Рогомсь дітко ~~у~~ вілях і розні кунях,
 Красуь вороки в дроздах, лиць озлоти...

Піз пкох досе потерпа заложиць,
 Ком хавкоуць, лиць горівкині,
 Свимиць їх мігм од селян митні,
 Звди в фрексісах атоь мукев мейофіє.

Дом.

Улюб хтось соню у келу з жемчугів
З брилянтих скуп на земю литьсє сонін
Золотим, мезла риси: крини: промінь
В кождє око єти в лотавсє єм рєй сун.

Порєкнєм скуп призелким вогнем
Блєстє асфєлом, махнєтє мєдї мнє,
Видєхнє чїт, дєсє аїди зрєє крини,
Єїди сун в дубєн хрусєлєнєм мєлєнєм.

До земї змїзи мє ^{зрєдє} ~~чїт~~ ~~мєлє~~ ~~мєлє~~ ~~мєлє~~
Хмєр. У дєрєв хтєсє в мєлєтї єлє крєлєнє
Трємєв зрїє чїт: мєлє мєлє єлє єлє: єлє
Хмєхнєвсє єлє чїт, дєрєсє єлє єлє єлє

Високоповажаний Пане Редакторе!

Вірни, який я вкотре вислав на Ваші
руки, був децю кривуватий. Я випа-
див його, поправив і прислав знову.

З глибоким поважанням
М. Підгунин

30. VI. 1938 Тьорн.

М. Підмогильний.

Атена Тромасос.

Твій злотий ртис горить на ринні фронті небів,
 Мо час сьветом на склонах Акрополя. —
 У протинистих ступілах Ангелона-сребра
 Несесь загравого на Маратона поля.

Утмпленим туніксам, вінч урідну-понуру
 Твій ~~вжигуєш~~ свій певний пламя, Побігна Ніке! —
 Ринем шпанаєш ти нащадків Етікура,
 Що без змагачи свій шлях вероталом-недовіркам.

Твій зов, тов урім урелити у Роландовім розі —
 Луною готонити: „Per aspera ad astra“. —
 В крутизні життєвобі, у боротьбі й турботах
 Ввиюкається безпертний блиск твого вістря.

М. Підлучний.

Атена Пронахос.

Твій злотий стис горить на синім фоні неба,
 У вікні палацтва на шпилях Акрополя —
 Твоїмцятиме у пролітаних ступах ереба,
 І світ блиск вдалі на маратонські поля.

У втомлених туїєрах бніх уїдну-понуру
 Ми вкочили заводи певний шух — Подігна Ніке! —
 Твоїмцятиме нацадків Епікура
 І діву Хоринту-продавни недоріки.

Твій зов дзвемить у Роландовім срібнім розі: —
 Мучого ~~мучить~~ ^{мучить}: „Per aspera ad astra“.
 У ширі життєвон, у боротьбі її тпривої
 Веде нас всіх ринистий блеск твого вістря.

М. Рудницький

Вірні. Паризь.

Михайло Гудимович?

НА ЦВИНТАРІ В МЕНТОНІ.

Колиб не тиша моря, неба, міста й скель
на цій терасі смерти міг би міністрель
місяцю казати те, що в сонцю Амор
в силі тут творити. Навіть зимний мрамор
не стримав би жаги сумними квітами.
Очима втяленими в даль, вповитими
серпанком колірів, втишати можна біль.
Хто не хотів би жити в якійнебудь з віль
під цим горбком з гробами в тіни кипарисів?
На кожнім схилі висить як віками висів
домик-голубник, що вперто тулить ся
до мурів як п'ялун під ними й вулиця...
У цьому захисті з добрячих хвиль та Альп
колись жахав сусідів наче дикий скальп
діравими очима войовничий замок.
Нині — все малюнок. З золотистих рямок
завішених над містом вкритим цеглою
й цвинтар в низ глядить з душею непідлеглою!

В могилах та в хатах ~~теперешні~~ однаково всі сплять.

Життя тут вічний сон. Землі кожніська пядь
подушку кладе під дім та домовину.
Хто ~~загинув~~ ^{вигуб} тут ~~біль~~ ^{ліди} ~~загинув~~ ^{марок} ~~загинув~~ [?]

Коли кладемо свіжі квіти сплячому
з росю пелюстків чи з болю плачемо.²
Земля з якої ллється вічно сік цитрин
солодощі вина налила у полин.
Земля і небо — морем а повітря пахне
як звязана китиця пряжею Арахни.
Різьби гір сніжні промінем мережані
стоять як ми мрійні у вічній межині.
А погляд, що спокійно мов чужинець вмер
у пристані оцій сміється до печер,
де сном віків камінних спали наші предки.
Поріг Італії мріє з усмішкою кокетки
і кличе тугою давно-знайомою ...
Колине можна жити нині з Ромою
вірлів — бунтарською та ясною як меч,
ви, її тіни, вкрийте радощі утеч
від метушні овець! — дайте не завзяту
долю лицаря — не Цезаря ні Като! —
а дайте стріти тихо свою Утику
цвинтарним сторожем у цьому кутику!

Chen

John W. ...

Ad. Cat, 16. 10. 1891

Old Name Party Liberal

Alfred (Hwy)

~~Handwritten signature~~

They are a lucky

Handwritten note: *Handwritten text, possibly a signature or date, partially obscured by a large 'X' mark.*

~~We all yield to you - infinitely!~~

18th Nov 1906
The above is a copy of the original letter from the Hon. Secy. of State, Home Affairs, London, dated 17th Nov 1906.

~~7 Early Breeze, Cal 100 Ctide~~

~~Cabanes de Cully Saffrin 18 nafo~~

~~New York and the Fair, volume~~

~~Turned out on / To see who~~

~~has been a very good one but has 2~~

~~Not a copy, Santa Fe me in home, de~~

My dear Mr. C. Linn

W. H. Hall, No 1246, 12th Ave & 1st St

~~was nearly / he said / and /~~

28th Nov 1894

[...] Иванъ С. [...]

"Сномъ в склепѣ з порцеланною"

В етій з нацїх америк.-українських тисоїсїей паванас
недавно освѣскахтї.

Уже від довшого часу доходить до нас вісти про велике невдоволення в рядах т.зв. "Української Соціалістичної радикальної партії" по причині надто вже диктаторського поведення головного секретаря цієї партії др П. Стахова, званого "радикальним Сталіном", а це частіше тим призв�єм, яке він другим зник давати. - Др Стахів виріс якимсь чином просто на "неодменного" секретаря цієї партії, перод котрим навіть найвищі достоїнства партійні мусіли на "позір" ставати, особливо коли розходилося о допущення когось з них до соїму або до сенату. Він так собі зорганізував ціле діловодство, що властиво в послідній інстанції він та його альтер его Матчак рішали про розділ мандатів. Які-то "політичні величини" по-виграв п. Стахів на світло денне - знаємо добре з передпослідного соїму. Тих діл великих, котрих по них сподівалася виборча маса - якось не було видно. Либа це, що один з них закупив собі 21 моргів поля, другий знову гарну парцелю будівельну і т.и. - Але кождий з них міг це мимо того платити посолський партійний податок у висоті 300 злотих-місячно.

2/

Не їм не вважало, бо напр. такий б. посол захняв крім того свою учительську платню а його дружина також

Всіми грошми розпоряджав "головний партійний секретар" де першу пісню співав і співав др Стахів.

Вправді в партійнім статуті /§ 17/ стоїть, що найвищим орган партії є "зїзд партії", але того зїзду п. Стахів і по кількох років не скликає, хотий статут наказує, що це повинно діятись

"по можности що року". Вправді /§ 22/ "в часі між зїздами партії є найвищим органом партії Головна Управа", - та це з цього

коли § 25 статуту постановляє, що в часі між засіданнями Головної Управи цілим партійним життям кермує Головний секретар.

Ому вправді по думці статутів проводить голова партії або його заступник, але на випадок несприятливості обох - таки сам головний секретар, цебо п. Стахів!

Пан голова засідав до недавна в сенаті, а тепер вже не має

карти залізничної з Товмача до Львова, його заступник має досить

праці в своїй дирекції - одним словом п. головний секретар

разом з добре ним собі дібраними, т. зв. ним "секретарчиками"

робить, що сам сам хоче.

3/

Загалі статут цієї партії він так зручно уложив, що справді варто їм ближче приглянутися!

І так взьмим наприклад § 18 статуту, котрий звучить :

"Зїзд є правосильний тоді, коли його скликада Головна Управа і коли на ньому заступлена найменше одна третина зареєстрованих членів і половина повітових організацій". Читаємо далі : § 19. "Головна Управа мусить скликати Зїзд, коли цього вимагає найменше одна третина повітових організацій з поданням порядку денного." А § 20 звучить : "Право рішачого голосу на зїзді делегати Місцевих Громад, делегати Повітових Управ і члени Головної Управи." Знову § 5 статуту каже, що кождий член має право дорадчого голосу на зїзді партії. -

Знаємо, що п.секретар цілими роками "красного зїзду" не скликає, а скликає хіба що няз кілька літ красну конференцію, котра в статутах цілком не є передбачена і тому взагалі жадної компетенції не має. Вона не може усунути ані Головної Управи ані його самого, а служить хіба лише для потішення членів, до ось то преці цось "красного" сходиться і "рішає".

4/ дарма, що безвсякої компетенції. -
 далішим "суррогатом" Зїзду партії в "Головна Управа",
 котру скликається - з великою парадом - дуже рідко, щоб тим
 сильніше маркувати, що все таки щось "красного" засідає.
 ІІ щодо її скликувати, коли панове "секретарники" під про-
 водом "головного секретаря" виконують властиво всі її функ-
 ції .!

Але вернім же до "Зїзду партії", коли би п.секретар зволив
 взагалі молись його скликувати.-

Отже - як вже знаємо - то він є правосильний тоді, коли його
 скликає Головна Управа і коли на ньому заступлена найменше
одна третина зареєстрованих членів і половина повітових ор-
ганізацій." - Заходить отже питання : в який спосіб має бути
 та третина зареєстрованих членів заступлена . Як це ствердити .
 Кождий член партії може виправді бути на "Зїзді партії", але
 лише з голосом дорадчим /§ 5 статута/. Рішальний голос мають
 на зїзді /§ 20/ делегати місцевих громад і повітових управ
 та члени Головної Управи, але їх ніколи чейже не буде як
 тільки, щоб були третиною зареєстрованих членів.

Нащо їхте отже всаджено в статuti /§ 19/ таку неясну постанову. Річ ясна - ^{очевидна} нато, щоби на випадок, що Зїзд ухвалив би щось некорисного для п.головного секретаря - міг він оспорити важність дотичної постанови! Осб напр. Зїзд зібрався на відвагу і викинув дра Стахова з Головної Управи та з Головного Секретаряту. П.Стахів - маючи партійний орган "Громадський Голос" в своїх руках - оголосив би ту постанову за неважну, бо видану некомпетентним до цього Зїздом і урядував би зі своїми "секретарниками". Далі відважно даліше. - П.Стахів всадив однак до статуту ще одну думу - на перший погляд - ліберальну постанову, а т § 19 : "Головна Управа мусить /!/ скликати Зїзд, коли цього вимагає найменше одна третина повітських організацій з по- данням порядку денного". - І тут показуєсь справді просто геніяльність п.Стахова : він планово не оголошує імен членів повітських управ в "Громадськїм Голосі" так, до таке порозуміння поміж повітовими управами в раз на завжди виключене!

Моли-би всетаки хто довідався випадково про склад якої управи з другого повіту і пробував порозумітись з нею

6/ з нею - то вже п.секретар скоро довідається про це та зараз вишле йому загрозу виключення з партії, або "завішення в членських правах" з правом відклику до "Зізду партії", котрого . . . не скликає!! - Треба одначе завважити, що те "завішення" навіть не передвиджене в статутах. - Одним словом : право скликання Зізду партії на жадання повітових організацій є цілком фіктивне. Такого надзвичайного зізду партійного ніколи бути не може, бо члени повітових управ не знають складу других, а заки би хто перемандрував цілий край, доби вишукати тих законспірованих членів повітових управ - то вже би його п.Стахів давно "завісив" в його членських правах, або таки і "виключив". Треба замітити, що п.Стахів приготував на всякий випадок ще одну можливість усування з партії нелюбих йому членів. Іменно § 3-ий статута говорить : "приняти якунебудь публичну функцію, або брати участь в якійсь організації, що стоїть поза У.С.Р.П. - може член тільки за згодою управи місцевої організації. Якщо ця функція є повітова чи краєва, тоді рішає про це повітова згл.Родовна Управа партії."

7/ Так отже вибір радикала до головного відділу "Просвіти" або до дирекції "Центросоюза" без дозволу п. Стахова і його "секретарників", котрі виконують фактично функцію Головної Управи, може наразити того радикала на виключення з партії! Гарні відносини!

- Нарешті має п. головний секретар ще один спосіб для замаскування пануючої в радикальній партії фактичної диктатури, а це § 34 статуту, котрий звучить: "Всякі спори між членами партії, котрі шкодять партії, мусять полагатися шляхом мирного суду."

Здається - справа досить ясна: ось два члени партії посварились між собою на тлі партійно - політичного життя /напр. за головуство в повітовій управі/ і це може шкодити партії. Цей спір має рішення мирний суд і ми знаємо, як він у культурних людей виглядає: кожна сторона делегує від себе одного судію, а ті вибирають собі ще третього як супер-арбітра.

П. Стахів уживає однак цього § - у статуту в цілком інших справах, та в цілком своєрідний спосіб:

3/ він каже мировому суду судити поодиноких членів членів партії, котрі не попали в жадон конфлікт з якимсь другим членом членом, але котрих він хотів би за всяку ціну висадити з партії. І не дозволяє він, щоб обвинувачений сам собі вибрав мирового суддю, а друга сторона /хто .пан Стахів ./ другого, а потім оба суперарбітра.

Ні! він колись на з'їзді партії перепер вибрання цілого ряду своїх близьких приятелів на сталих мирових суддів, а обвинуваченому вселаскавіше дозволяє - двох із них виключити ! - Так саме устроює він цілком на большевицький лад "показний" процес, котрого вислід він ще сам згори передбачає, бо-ж судять преці "його" люди. І це має бути мировий суд !

При допомозі так хитро улажених статутів і таких хитрих практик царствує п. Стахів в радикальній партії вже цілий ряд літ, виключує нелюбих йому людей та атакує в своїм органі і їх і ті партії, котрі стоять на дорозі до його планів.

3/ Звємо, як хитро повівся він при і "вивів в поле" при виборах в р.1930 своїх союзників українських соціалістичних демократів і як - при допомозі дуже крутої інтерпретації виборчого договору недопустив в р.1934 до мандату члена УНДО - ня, а казав затримати цей мандат своєму "партайманови", котрого зараз і вислав до Америки по золоте руно для фінансування своїх дальших політичних планів. Які там жива /крім кількох поличників/ б. посол Гривнак в Америці зібрав - не знаємо, але компромісові ~~примирення~~ практики П.Стахова будуть у всякому разі для всіх відповідною осторогою на будуче.

Тепер кліка п.Стахова, надуживаюча назви партії, на котрої чолі стояли колись такі ідеалісти як М.Павлик, ^{І. Франко} ~~І. Франко~~ - ^{Павло Кучинко} ~~Павло Кучинко~~ - ~~Кучинко~~, Іван Сандулж, і др. - належить до тих груп, котрі хотіли би збивати капітал з теперішньої політичної тактики Української Парляментарної Репрезентації.

Маневри цієї кліки не визначаються особливою благородністю: бо хоча слоні на чотирьох, ногах належать до дуже чесних істот, однак слоні на двох ногах - менше.

10/

Нас дивує однак лише одно :

до У.С.Р.Партії належать крім добродушнихале майже всі-
демких слабо орієнтуючихся в слонівських "сделках" селян,
- також інтелігенти, як ось адвокати, інженери, директори
кооператив і т.и. І як вони всі просто погоджують зі
своїм людським достоїнством, щоби людина т_о_ї категорії
і з т а к о ю ментальністю цілими роками позіставала
фактично самовільним диктатором над цілою партією . ! !

Іван М. С.

O. Meura

Bipwī

Дорогий мій! Як біла квітка
Виростало кохання дусе.
На на жаль, мені стало вужко,
Що дур тебе воно байдусе.

Як до краю пам'яті наші,
Я принесла до тебе душі,
На... всі мрії про рідність наші
Я в твоїх рани втиснула мучу.

Не потрібна тобі, — не треба!
Ми не бачили меі нічого,
Мішки буду прохати в неба,
Щоб зійшов ти з шмату могого.

У не ти, а байдусі люди
Вий'ють рани; — дур тебе пошу,
А тобі тільки світло буде
Про любов мою невимовну.

Річка 1924.

Твоя приєм.

~~Ваша~~

Річка (світ. 32)

одно мить, — рік м.

І - мовчати!

Дорогий мій, Річка в
Серці, що - дур
мучило і муча
Ким? мучило, се

небач (Річка)

Як мій, дур м.

- Твоя приєм - оп. Світло

Річка з Річкою - дур мучу

Ep 100 mls?

Coma (head
inward) 120 per;
Ventricles 100

Direct gaze 100 per;
Indirect gaze 100 per;

In general - blind.

Reflex

Wagner. Indur

„Не треба снів. Хай буде тільки гріх.
 Цого рови - сподіваний і суворий.
 Душі не паути у горішній тіла,
 Схований біля. Стримай рівновісний порив.“

Але для мене - у святій союзі
 Душа і тіло, життя з гострим болем.
 Мій білий брентів. За те, коли сниться,
 Твоїх мій риб'ячий дзеркалом, на волю.

Нехай снів. Даво без нірн. підсмієть.
 А якщо в убогу і з моєї сніжності:
 Палити серце - в дуртовий епітет,
 Рукати дурну - у догори зливі.

Дітрами і сонцем Бог мій шлях намітив
 Та там, де треба, я тверда і суворий.
 О, драго мій, моїх яєних привітів
 Не діставав від мене жодний ворог.

1) Це-варіант вже зложеного вірша. Прошу згідно з цим текстом
 змінити вже зложене.

2) В "Степовім"-прошу дати на горі Мотто: (курсивом)

Степовикові В.М. Кущеві

150
200

450
4/15

4,50.
9.

Літо.

Понуріть нам радість і струнко
Конні права на вузлий мислі.
В дні мати - відданий пошуків,
В дні мати - уїмні нахнення днів!

Панні сонце тіло намірю,
Пані і ємність в борю, мов ширя;
І тремити євхаристію доверю,
Принимавши до мого плеча.

В сонях мозку, золотом прозорим,
Мед душок розтоплених десертів,
А душа вклоняється просторам
І землі за світу радість - днів.

І за те, що стійко уїм напало
І тіло мене воїм сподує,
І за те, що замінити не сила
Ні на що - твоїх єдиних днів.

В. Тимофеева, Вирни

В обіймах кастроїв

Втомилася... Вітер, сонце і Судені...

Так любо вабите колиска ланів.

Море безмежне вічного сруду

Хмоторе під ноги рухливий днів...

Хочу обшити я втомлені думи

Біло-рожевим Купало вишом,

Слухати жагучі сонячні струни

Мая-воложковим приспана сном...

—

Хвилину - сню, хвилину - мрію

І... знов озвешть залізом дур,

І знов - жмуття колючі вії,

І знов - невинний, вішний рух!

І знову вітром звусь в простори!

(А пошста - пам'ять шовк стелів

І оберта солодку хворість

В козацький, непокорний спів.)

І знов горять, палуть образи
 В рожевім сутінку світань
 У коратах могутні м'язи
 Зривавих, будучих повстань !..

~

9/т 1928р.

Мяккою, котлою ланою
 Повзе буди і сруду гадюка,
 І смовким та комошим напови
 Ілюс в столітній огі мука ...
 А солодкий пиненє світань
 У млюшим вином присипля,
 Сонно-сонно дилми кліпають
 Рознещені, мрійні поля,
 А там, за цім шкляним склепінням
 Синім степом - п'яний простір :
 Без буденщини, сну і тіні
 Аде в срібних, тавмичних зір !
 За обрієм сонним, блакитним

В таяці дикім - життя і смерть...
Чи я тая вря суїмим сітом
У до лету напружена вчирта !

16/VI 1928р.

Для Чілковських

Блакитні думи.

Петро Григоровський, мов промисла звірство, вийшов на зимацьку карру. На осінній сніжній лаві зимових поліцій, кінцях розчавлених до бабачих і саме сидів з увеленої руки надоромана, добачуючи в ромашковому кермадоману закованого „шпінеля“. Розвідний мислював про всім характер його поштані, перш ніж, красу волосся і звук мови. Кождий поліційска та може правити свій вихід в кімнаті його ~~в~~ вхідній. Попросту був здемавованим, як в осях публіки так влад. Описаний та змеланський до крайності утїкав з мислі світа хогди між землею. Його думи прахула усильно спогляду. Не, що він перебував в осінній місяць, кожного було знесоютило до життя владі. Григоровський не вийшов від праці і не з бачили передувати та карю, але талу, та серед пограти та зрад + квітвірний та дрібів не понасти в крайній сумнів; він хотів ще вірити в усім своїм діла і ідей, зана був споглядником. Назва революціонера не огорчувала вновні його сніжну та праці. Крайне відновілася і тут назва поштанови. Талу тили бачили бачили в нові тривожне серце. Розсміяла уява не хотіла похити суцільної діяльності, був в оцінці прощереволюційного діла, а всеж таки не здравав собі докладно справу з нові безумства, тільки зовнішній і внутрішній і вийшов на індуїстичні камені зважались першої думки ратушки.

Бабак був майже порожній, бо нудна та відлюдна ошани не жадавалась до надоромана. Нас був осінній, кіт темна і домова. Зимний вітер дмухав силко в нуду. ^{ночній} ~~ночній~~ вийшовували до такій,

що як казровий смол плав в горку рясистої води,

Брешиї поїм задержався на христій полевій
ситуації. То яка втікача дачити в камір мильді
розмови. Мров панкуло пою і він втівав; повам
~~до~~ підійшов до виходу. Дунув на нього вітер з дозвону
і димом. Одея спок — і стаяв на землі.

Кондуктор казав голосно ерв місцевістю, але ніхто
більше не висловив. Було замко. Ові закопчені мачи
блуждали на порожнім перекі.

Розв'язався світ мачи і поїм приймв. Виглянув
на ерхуї ніби був і за христій звук з очей Бриневської,
тілювки муча і стуча тили пучи було ехитсь рас.

Звинути надів бездумно перед себе, поїм закамв
зрезубовано, перескочив б'яку фзирітку) п' рунув полевим
мляком перед себе. Зуду він попровадити пою?... І ког
тими він не думав, був тільки нехачити до людей,
за ст ехна долю боровся, а хі тми очювали пою, дуну

По обох широким дорож кланялися пою налі
верби, вода аюнотіла під ногами, зимило добирало
за косий. Змучення завершувало ~~свою~~ снау.

Бачу росив безхейманку. Здалека домітав муча ліса.
Борога вела власне в ту сторону і втівав звернувшись туди.
Зараз на ехраті в арест хилився на збуйний гробі дозвону,

740

благословен дитинцям). Гриневський — виснажений до дна —
підвізав зійшов з дором. Рув знесхожена. Діти
успокоїлися, одначе рув в собіскіх італар, що злилися
збивав з них, а хвилми відношувку так вадила, як тіло
дошпер.

Перестало росити і вітер утих. Главити в екінсь
маленькі випенув зга хмар місяць і пеленув здивовано
на сугру на мочі людини та з сорому сховає лице.

Много разу мимало в їхній події. Була вже пурга
зима, свята митар, пам'ять революціонера Гриневського
заперлася. Ніхто не знав, де він подівся. А він сам їм
тільки висловити здивування в найвищих ступенях,
що це раз удалося йому побачити світ. Був час, коли
він поспрашував з ним не ве, а ось явив зліна руда
підійшла його знова на життєву точку. В першій
хвилині мав тільки одне бажання — піти на злочинцеві;
але що того не був між рудого, що тільки сам розгадав
на окруженій події ще стільки цікавого, знову
варта було присвятивши йому зваж перед смертю, бо
друка про неї зробила її цінком найурацького.

Лена в русійській обмирній кімнаті. Маленька
лампочка горіла між образами. Панував сумрак. І то явилі,
освоївшись з з ким, дочері рід ліжок, на явилі
ленам сори. Її ось тут усвідомлює собі само, що керується
в моментально. Велика завага дає, в що в круговороті
одних підписи показ, насуп а іншим пригавлювала, сідая
серед його дружок.

Бо рана пролегла у новий зв'язок, перетравлюючи
у разок миттє. Тако завилася сестра Милосердя,
одійшла хвора і довше задержалася перед Гриневським.

У нього сильно стужали руки, а голова була розпалена.

був мур в собі порячку, але одна виразна думка сіднула йому в голову: що для того тільки вернемо йому життя, щоб він виправив кару за всі вчинки, не пераючи на Божий суд.

Хотів муров снігати, але нім здохнув на слово, бока вийшла.

— ось тобі і перша в армії — назував собі здеградований революціонер.

Згодом почали вертатися його вроджені прихри думки. Мудри прокинулися, сім'я все вгадали про нього не думали. Або вертав вгору в горах і гори або приводив на пам'ятні образи з далеких країв, де бував колись. І бачив прекрасне італійське небо, альпійські праги, потурі побережжя Шанхайської. Сторож збуджував в ньому нехвалені.

Тіле світло тупило до вінок, даючи домітати голос сениці. Радісне прохання почало в його грудях. З приходом містички усміхався на його змій.

Скоро вертав до здоров'я, але не давав йому знати по собі. Було йому дуже так мило, що жахався на думку відходу з тих потімних мурів. А уявляв собі, що та хвиля вже скоро настигнеться. Тому як мур вбивав в себе асфальт, щоб не зрадитися припадково.

В тих горах зродилась в нього мова. Скоротку соромно

було йому до того призначення. Мій рокомі вік
не закрив у своїй охитті. Та й тепер погуб
дочерка, ~~як~~ ^{як} молоді вмиг, да які тужим найкращі
молоді сили, — свобода, рівність, братерство — віддаються
від якого, трапляють першім блиск, набувають
значіння пущий образи.

Злраз, затупавивши за її вигляд, сіпонав доїти,
але вона здвигалась, готова на кождий гук в хорих.
Потрафлялося, що приказала їмні - і тоді
она добувала поє всевядно туга.

Намів радість та жак омонітовав його, бо він
мало вesoю не відривався своїй праці. Ула кою
речам ~~не~~ дава і товаришні. Звє соціалізм
загадто вкорінювався в нїм, щоб він так легко міг
позбутися її. Він се камаєва вкорінити з серця
вєрний сентимент, не допустити "бабизму", як
називав слабості.

-однак апар не закрили сажатного жема, заагра про неї;
 жемов позув лаіжого вітру, розлаивираки. Рухи
 як шде оточила його ество. Неустанно вертав до поді
 думки, аж пош вбивави його рого, а вилежувана
 виснажували сил, але тик бовсе тайати. Бовсе дини.

Крощ негавото мкар, мовка обвигави йому, що
 білота небезпечна бже не загрожує йому і тому він
 навикен вставати і прокладувати, щоб
 відзискати сил. Йогож дини перепровадили його
 до другої кімнати, з великим вікном зверненим
 на південь.

Сонце вже сильно приривало крізь шиб. Його
 весело. Брикесоний мав змогу і шамизі прилягнутися,
 в яку закукула його ~~суд~~ доле.

Довтрим одна мусити, ах як урив і ліси. Все це
 покрите згорілим снігом — без краси та привади.
 А може тільки він не відгував її?

Він же довгобав, що літарно положена за містом.
 Він же негаво востра.

Пересилать неперемисаний поганд за дла чубови
 миста. Могут переслати, охмисту відновити
 МВ, а вилежувати цілість.

З поклоном
 Грантска

Іван Шпилька (псевд)

Фейлетон "Нація письменників"

Іван Шпилюка

743

Нація „амілептиків“

(Веселі фейлетони знагоди вправного сезону).

Знаєте, що є найнебезпечнішим знаряддям
в руках українця? Револьвер, гуматіе, чи
бомба? Ні, де-де... П'єро! П'яке собі збирає
п'єро за два сотники (або три за десять)
і за 5-10 сотників корицка. Хай Бог допоможе,
чого потім розчудитися українцеві маючи
в руках оце страшне знаряддя. Наним
повість, збірку поезій, десять томів новел,
а навіть, ні дай Бог, журналістом стане.
Оттакето лихо...

Зичув не було в моїй компетенції, то
я казав би провадити п'єра і корицка
(і взагалі всі фарби, а спеціально олію
і корицу / тільки за посвідкою бір психотех-
нічного інституту, а позвояти брати п'єро
в руки тільки за розволом лікаря, а на

корній сторінці цього паперу писати
друкарки: май милосердя над папером!

Та вже друкай менше вигаданств чи
~~контрактів~~ друкарні повинні вміщувати
на першій сторінці кончки замітку: повість
для дуже зрівноважених читачів, або в ра-
сказах, скажім: оповідь Української
Слопарської Партії, для дуже твердолобих
членів, або: стаття зр-а Назадрука
для дуже терпеливих християн... і т. д.

Звичай читача публіка хотіла
колись поставити з безжовкості пам'ятки
свого проектувця, то застерігаюся, що він
калечитесь йому іменом, не мені.

Оті прихоржу є скось вже тісно розмір
і застав своїм ^{своім} мислителя при читанні
зкочити повісті. Та караж мій товариш
кидає кончик і кричить ка ціле горло:
- забути!! замордувати!! Розстріляти!!!
і біжить до кімнати мов дохвильний.

- Кого? За що?! Верояк повісті?

- Автора!! Автора, чорті б його взяли!!

Віж міських рекламє своєю повістю, як най-
кращу за оціанкє ректєлітєтє... Купув...
мотори золотих зуб, щоб йому на похиток
не ввійшли!...

Усїюков є свого товарища й сам
забрався до читачев истиницної повісті
„найкращої за оціанкє ректєлітєтє“ і дійшов
до переконанчє, що... розділ абсолютно
за мала кара на такого мудравца...

Він і при тій категорії висказав мій това-
рищу свою золоту думку, що її кабіє є
в аригарду собі іншим випарк:
„пошине“.

Примітив є мене до редакції орн
інтересат і вміщати, як є писав йому
посвідку, переглядав „Мурмурський Голос“.
Нараз насторожився.

- Що такого цікавого знайшли? - питаю.

- Вістку про своїх опонентів - і показує мені сензаційну новинку;

Торі-то-а-тоді в такому-а-такім лімі зриватіла баня європейських фамаків повила в уряди приємності, приємності на політичні теми, нашого члена Бувійла Петра сина Василя.

Доки триватиме боротьба... і т.р.

- Направду щось таке було? - питаю.

- Та було, тільки трохи інакше. Оцього Бувійла Петра зловили господарі на крадіжці кимсь таї трохи йому "вложити".

- Отже це все неправда?

- Не все. Правдою є, що ~~це~~ є членом Словацької Партії...

Журналістика в нас, як завжди, велика річ. Не так то легко "роказати", як це кожному здавалось...

Під страшним якимсь "зорій" не раз криється невідомий шестий соціальної нерівності, під маскою розуміння часто буває

жертва політичного терору, зіткнувшись
 крестом - золоте серце цього патріота і т.р.,
 а це все редактор мусить викрити, вис-
 лідити, пізнати ка отих оманах.
 Не легка це праця, панове! Самому часто
 треба вживатись в ролі тих нещасливців
 і приміюватися до них... А все це для
 слави морства, миру і справедливості.
 Та чого не робиться для ідеї....

Літературна рівність це вже інше річ.
 Вистає прим. кинути флут половини
 і назвати її первоначальним чіткам, а
 ціла черга зараз вам буде захоплюва-
 тись їх красою.

Або розбавляти кілька речок згук
 (щоб мало посмак морного націоналізму),
 назвати їх національним іменем, до того
 додати скесь сарівне слово і гарну
 бікву і літературна нагорода забезпечена.

Ну, очевидно має своє значіння й те, як айр новелісти загнані до негнуче місце кайманів, скажім Париз чи Франція. Це напевно ще є свого роду й беззаперечно відомою вартістю новели в розмірі епохальних творів.

Важким є вивок, який автор зуміє вішукати формовні зважок із скимь славою анимельюнком. Це викликає вже респект до ... автора.

Отже, як бачимо, вимоги літературного твору великі: і наголовок примативний і гарна бієта і місце написання ... і повокреслення автора ... Не якийсь талай треба мати, щоб вірності цим вимогам.

Бо не раз знаєте виходити скимь там дебютант в проклятих літах з скимь твором і зараз має претензії до нагороди. А твір цей, правду кажучи, такий тьфко-

справані, як пінк, що я немою „на
дресер“ по собі ~~яко~~ аргументи.

Та не зважаючи на те, що європейським
критиком літератури критики європейської
твори поратся, як зрештою по собі.
Статистика виказує, що тільки що російські
українці не писали, а що навіть не
зрештою своїх творів.

Ну скажіть, чи з поррочів не тріскає
вам камізола на плечах?

Нація письменників!! Як зрештою не зрештою?
Навіщо упродовж років каталоги видаємо,
якщо де англіїзи чи французи...

Це буде рік кращої орієнтації світової
публіки. Що не полімати часом
Валевської (польська письменниця, що
писала по-українськи) з книжкою Корнелюк,
або зрештою Мажутича з Достоевським і т.р.
Та навіть злибуване творчі не забуває

і на такі важкі літературні моменти рече,
що вартість літературного твору залежить
також від об'єктивних середнього віку
показав. Це має певний вплив на
оцінку творів.

Ось в часі записання літературного
твору для якого загальна така розмова
збох наших письменників :

- Може і Шворові дати нагороду. Його-ж...
- Що ви говорите, пане товаришу, ~~хитро~~
він-же в Докучова пише, а цей хто
зна чи не з Заграшцем мовить...
- Ага!

Ага...

В. Щербаківського (?)

Рецензії [...] на

кн. Ю. Липи "Призначення
України", "Укр. доба"

стор 169 Крим про, зраду" - це не рефлекс і уривки в сиво. Се найпокази-
вими факти (що їм приховано та полки найліпші) потімат Крим
"зрада", щоб виправдати свою кавказську. Таки не можна зрозуміти. А можна
хоча бачити Табми, що кавказці є із Савліб і дуже чистим морем
мандрином.

Ау седе саме біжить? одовжов - кримський український Кров уривок.
Не можна зрозуміти властої Крови, можна і ніде не потримати кавказ
показувати. (169)

Кримський політик, розумово і морально князь Дмитро Ринкевич
За Криміаном - Розумов - кавказці не були добрим робітником
В кавказському війську в Апеннах уособлює їх до сучасності в поліції (стор 70)
30 розділ Кримський граф (про Крим і 1918 що окупували територію)
"До гора кримських графів Крим мав переїзди геополітичне значення" (стор 70)
На цьому місці треба згадати - укр. гуманізм, що існує однієї в провад дії, що
однієї далаїнської ланки, та кримський Розумов або Рокетті". (105)

Але се захоплення Криму було тільки, щоб розвинути з великим інтересом
племі Терміту. В геополітичній гонимій Табматі переїзди 14/11 1918 анкет
горобі Кримський в Криму Баронові про Муми значення укр. розвинути
таб. Сервісний побитий експерт Кримський через Австро-Угорську та через
Україну. (амбасадор Муми не був на Мумі)

Поводом є і це (оборони Зарозі - Урочища) мабуть треба згадати кримський
Кримський в початку російської історії графів (стор 70) чи охоче виставляти російський
свої генерали і це кримський обійз. (248)

"Укр. соціалізм" - можна бачити, що вогни 1917-20 року по дусу були найменш
соціалістичні. Зате в нині і через рядовий індівідуальний бачок з Табми, чи хотіли
мудрі і вимови тільки за даву України, але мабуть перш за Кримський мав соці-
альний справедливості. (252)

Тамі (українськ) уривокі смачні казали з пром. велика політична експеримент
і зрозуміли і в колу вони були до брудитків, мавців і даних, аніж до тімів
показів і російск. (265) Не в російському війську орг, і не в змеханізованій по Крим
чи мабуть можна вимовити себе українським мислем у Трагедійній і мислем (265)

Самуєл Кор (Норс) з полка (272)

Кримський Кримський про переїзди Кримський мав політичний ардеводіти Трагедійній
Кримський Кримський (яко згадується Трагедійній)

Важливіше передзвон в згоді з власною моральною мислю
і нехоту галицька каказів Пробувати.

Юрій Липа Українська Доба Народ Стяг 1936 ст. 24

При слові "доба" можна булоб ужити слова "наша"...під ним можна перенес
ти цілу контрабанду гурткових ненавистей і симпатій

"Наш. Наше"-це безоглядне нищення інших "наших" або й просто українців. Н
Нищення в ім'я чого?

(з вірша Самійленка)...роздумує над тим...аджеж українці переваж
но всі до нічого...і тільки його гуток "наших" чонось вартий..."все для
партії моєї"(ві дер кляйне Моріц...таж такий шлях і Гітлера і Леніна і пр)

Серед "множини кримінальної" змішано в уяві гуртківця на одну обри
дливу купу і люде укр.крови й культури, дуже недавні співробітники, і чужі
люди, навіть кати "країни"(аф вай-чи в уяві? А коли вони до катів прист
али?)

Ані старі традиції, ані недавні мої не дають найглибшого змісту
сучасному українству

(Гітлер, Мусоліні, Кіплінг)^Мусоліні стало зазначає, що його фашистів
ське розуміння світа і власної раси це "товар не на експорт"(їх насліду
вати)-до наслідування істоти чужої раси

Доктрина класократична і трудової монархії(манідовщина) се ржна з
найшляхетніших утоаій людства"(елейний сон про братерство народів-чай
пити з леопардами)

(Д. Скоропадсткий)-^{цілковита}копія теорії гітлеризму для сучасности українців
утопія ще більша від доктрини Липиснького

В них(творах Донцова) не було ніяого з утопізму, дуже небогато і з прог
рамовости(Мусоліні про програовість), але зате потужна полемічна сила

Всі абс.засоби полеміки були добрі(се в мее?)щоб здерти маску з ворожої
доктрини...або щоб знищити...особистого ворога

Отже коли Д.дав такий блискучий зміст активності ^У-ни назовні, то може
легко йому вдасться окреслити і підстави внутрішньої акитивності ук-ів?

Пошукаймо у нього за великиммовірям до укр.духової раси(не маю), за
знанням її пштреб,...чи він г лбоко відчув історичну дорогу власної ра
си і її сучасне покликання?

...за позитивним окресленням укр. сили...будівництва духових підстав

Змісту слова "український" і "українська доба" (?)

Д. всім стом того слова ставить "абсолютний динамізм" і досі нічого більше. Не стремління в ім'я чогось (ідіот-само собою в ім'я чого-для неофітів про неньку ревіти-яж як, яким способом-пишу-динамізм сам зійде на правий шлях, а барж його...), лише динамізм без цілі... Оця абсол. формула не терпить коло себе жадних людських індивідуальностей (ні, дреку не терпить), які є запереченням абстракц. формули (таж коли абстрактна не сконкретизована що до напрямку формула-то як раз всі в ній уложаться) (доказ конкретна (большевизм) заперечувала би...)

Не індивіда принагідні ілюстрації його доктрини. В своїй творчості вони лише своєрідні виконавці за вказівками формули (чи своєї душі?) Тому в інтерпретації Д. так мало різняться між собою в ґрунті річ дуже різні письменники з т.зв. Вісн.: авдриги (богато-але від інших коп'юсально)

Модернізм - це не те, що ви думаєте

Се поняття "абс. динамізму"...є відверненням другого абстр. поняття "абс. квієтизму", спокою без турбот (цитати "іплінґа і пр.-на довід їх абстракційності")-(що є homo europeus) Для нього "країна-принаймні в останніх століттях се поле "абс. квієтизму" (а як жеже інакше?) в душовості (скигліїство, малорос йщина і т.п.) Тепер має бути інакше. Кожна укр. сила має бути виявлена... хоч бт і без внутр. цілі... для самого відчування руху (чому ж я виступав про стількох сил?)

(в Націоналізмі) не ~~як завжди~~ знала цілком за переломові роки кр ваві роки 1917-23 (я про ідеологію писав) що чинна боротьба за Україну (жонґлерство поняттями-пр духову боротьбу говорив) (А грушевський і Винниченко се не 1917 рік?) починається лише від оголошення кнжки Д.-ва (а Грінченко і інші?) до появи голосу Д. існував лишень квієтизм навіть в роках 1917-23 (в Панці казав се не П. анци-і вони неображаються, а в верхах-дійсно накинута боротьба, дійсно психіка квієтизму)

Се-неспокій без ієрархії і без зв'язку з "ґрунтом і редками" (а хто перший пр них -Б арсеа?)

Модернізм - це не те, що ви думаєте

25

[illegible]

(З якими прелками?) Назовні раси бойовість його методи імponує, внутрі дає відчуття порожечі... не прийме доктрини безцільного динамізму(?)
Хто знає, може постійне покидання Г-го Вістника його співробітниками й діється
через своєрідний голод за позитивною Україною (Коломиєць Косач, К. Гриневич,
Антвич, Дурчаків - як раз свій голод заспокоють у ворогів)

~~Ся~~ ~~хххххххх~~ Ся духовна організація почувань - се лигень перший ступінь. Бо далі абс. динамізм не задовольняє, бо нікуди не провадить (большевики ліпше се знають) Се-заповіт 40 літнього блукання по пустині щей без землі Обіт і нікого з творчих ук-ів він не задовольнить Жадної творчої одиниці (отже віс співр. - ка опріч Липи - не творчі?)

організування тільки сили доктрини, а не сили людей (як раз про се я товчу без кінця) - то метода вандалізму... Підхід більш органічне підлога Вільна поща на до власного народу і людського життя... Сей підхід плягає на впевності

можливості перевиховання своїх братів по крові Так думали Гітлер і Муссоліні (але рицина і конц. табор д ля братів по крові А як не про перевиховання цілий час?) що тоді?

Щоб зна як у Києві в Ц. Раді через тупість доктринерів відкидати живі укр. сили і не сприймати їх ріжнородности (Мілов - що боротьба не розуміє що віс так) ... "відтинання гмлого ві здорового" цистеричної руки Хивльського почалися напади на "посвітян тво" (мовля втисчі перешли просв. школу - так але ...)

Клтрі з тих гуртів велику позит. ідею, щоб дати велику єдність власній духовій расі. Мало є відділитись і протиставитись иншим, мало є імпортувати великі ідеї инших рас (а Заграва?) ... ту свою ідею треба пережити... не як відруз яа як зміст (Заграва перед гітолеризмом) Не сектарство і ексклюзивізм мають силу при орг. елнанні (як раз - дивись Гітлер і пр). Лишень велитенс ки - критер й, мірило, що його --- узналиб віс ук-ці. ой мірник дає своїй расі Гітлер Мус (але яким способом як не тлюж виключністю?) той мірник... до енергії, мораль. переродження (сеж я все) мірник мав би впрожувати зусиося усіх груп (Центр? Соціалізм? комунізм? Попплярі? - неукцтво) (ало поетом - щоб в політичн. справах) і індиві. в успі. ьне русло орг. елнанн (набільше чутевого яє розумового (ебен не дрек)

ми не робити - це їм

Dr. H. Smith - my copy
of the manuscript

new project Dr. H. Smith
and - m. william (to Dr. H. Smith)
which is a copy of it

Dr. H. Smith - Dr. H. Smith
a copy of the manuscript?
his copy

Dr. H. Smith, Cohen,
Dr. H. Smith
then, H. Smith -
as to manuscript!

Upin - H. Smith!
H. Smith - H. Smith are
line H. Smith

живла укр. людей (яких?)

На тисячі гуртки була розита фр. душа а одначе в хивлі небезпеки для фр. духовість її стається єдністю бойовницькоб і невзепечноб дья врага (а як? Клемансо-айо, Мальві-але Маніловим се стот тисяч разів-їх мятек серец не поийме) Питання виникло про найвищу єдність укр-ів, єдність не сумаричну, не доткринальну (чутево доктринальну-льокай Винниченко і Омельсенко і Тичина). чи етнографічну то передовсіи мусимо знайти дорогу до свого Великого Збірного Ук-ця (ай вай) Береться чкісь абсртакційну до крину (ні-наставлення ду ове)

Донцiське "розливнiсть, лрияглястiсть/сахаринова любов" (мовляв гом всiт гом i сентим. пiснi скрiзт (е-але у нас лише се є) не вiльно пплъовуати iх за те, що мали всi елементи людяности(?) ?

"- воя бажана прилине мій брате - люди обіймуться в вільній вже хаті (відробити хоче мужністо пропаганду-знову звесочення дряблсти і слин йсвто) - сонечко правди осяє україну - правда вже тач до віку не згине" (до чого куотт героїв отих...) Вірш сей був писаний... в Харк тюрмі в роц 1893 в камері де силів Ів. Чипа очікуючи заслання на Сибір (і не пішов, і випустили-по сімох місяцях, і слідство уморено-на що сентименти несмач чно) Порожне місце і втеча в доткрину(?) (шовчазна відданісиль СВЧУ але хтож? Простий і чинний щоденний світогляд (є в сучасносі- і підкреслював я сто сразів, але не про них- а верхівку -про неї мова бо ві неї все не ві маси-чому не кричу що маса файн і що за сам.неньку?)

В. ЯНІВ ВІРНИЙ

-I-

Ночей безсонних тремкі огневиці
Різблять роками бажання і черти;-
Блеском пожарів говорять зіниці,
Давленим жахом повільної смерти.

І в самотини нестерпнім одчаю
Кров непокірна, пляхотна, завзята
В немічних грудях буруном кружляє,
Бунту огнями і сціпів шкарлатом.

А над чолом громові лискавиці
Світло промінним вінком-діядемом,
Помислів-задумів пестрі китиці
І самоцвіти із княжих теремів.

Лискавиць світло весь всесвіт осяє
І по одчаю підйом і Обнова.
В творчій змаганні й у болі безкраїм
Родиться дійсної Істини Слово.

-II-

Грається гомоном громів стихія,
Овид в заграві багряних пожарів,-
В блисках пошків огню побіліють
Чорної ночі таємні котари.

Грається-бавиться хмарами вихор
Велитів легко хилє до долу,
З реготом-глугом, з насміху-сміхом
Гонить за блисків грізним ореолом.

Хочеться з вихрами йти на вздогони,
Блиском стихії прорвати простори,
Чорної ночі розбити заслони,
Із Бетовеном співати бадьоро.

Стіни прокляті затишного дому,
Дома так душно-у хаті так тісно.
І з відгомону далекого грому
Родяться мрії і родиться пісня.

-III-

Дійсність і мрії-простори і стіни,
Тільки в уяві ще проблески шастя,
Горде минуле й сьогоднішні тіні
Душу хвилюють жорстоким контрастом.

Лицарі сняться все й княжа дружина
І частоколом обведені башти.
-В поросі слава-замки у руїні,
Думи єдині розбиті на части.

В привидах тільки замків сілуети,
Башти у стрічних струнких кипарисах,-
Скрились козацькі чайки в очеретах,
Лицар вартує, опертий об спису.

І розгорілось полум'я на ново
В серці незломнім і в звуках сонати-
В привидах-спогадах зроджене слово
Каже нам проти надій сподіватись.

-IV-

Струєю рине нестримна соната,
Звуки бадьорі, могучі і горді,
Сонця проміння і світла багато,
Усміх веселки у кожному акорді.

Пісня вершин недосяжних Кавказу,
Пошуму спілених хвиль Евпаторії.
Сонце верхівя цілує алмазом
І ізмараґдами сходить на морі.

Квітом пахучим мелодія сонати
І воскресають в ній думи одважні,
Грою трембіти озвались Карпати,
Шумом столітніх дерев Холодяжне.

Звуки кріпшавть, ростуть, могутніють
Наче у повінь нездержані ріки-
Давніх віків нерозгублені мрії
Лихаться в гордім акорді на віки.

-V-

Південь... і зелені й трав оксамити...
...Синява далі і моря, - і квітом
Сонце весни й безупинного літа
Кличе сміятись, співати й радіти.

Ось Сан Ремо, Геллан і Каїро...
...Сфінкс, Піраміди і пустиня...
Серце тугою забилося в зневірі:
Навіть від сонця і світлої тіні.

В серці й душі все лиш дума Єдина:
Дорогі села у фатаморгані...
Прадідів край наш свята Україна
Скрилась за хвилями-за шолом'янем.

Мрією серце в тузі все вдаряє,
Паки і паки ще кров непокірна
В живчиках дзвонами: "Краю, мій краю!
Жила и вмираю усе Тобі вірна."...

-V-

Хрест спорохнявів, зів'яла калина,
Віттям журливо хитає береза,
Всюди пустеля, пустиня, руїна,
Серце стилилось і висохли слізи.

Бо не зів'яне трава нам у травні
І не вмирають на провесні квіти
В задумах смілих і в починах славних
Лишиться пісня і пісня не жити.

Контра спем! Проти надій сподіватись! -
Що не умерла нам дума, - дрімає
І все, акордом Твоєї сонати
"Краю, молитися, - прадідів краю."

І на убогій сумній перелозі
Сіємо зерно з Тобой в пустині,
Шлях мостимо золотій перемозі
И жертвою молимося все Україні.

Do

Світлої Редакції
Місячника літератури

→ Вісник ←

Lwów

ул. Чарneckiego 26 м. 21.

763

IV. 1

Вірші Ол. Підгородецького
Л. Якевича

Набух.

765

І. з цикло „Земля неволя“

Удень і ніч бантажний скрегоць,
Вкидають миміт в голю ^{роги} знов /
Удень і ніч в стегах-габух клекоць,
Розтоплений габух - липка, червона кров!

Удень і ніч бантажний скрегоць,
Видзвонюючи такі в 100-злукх бантивах-
Злотіцях, лотий диск притягає і шнур;
В конвульсіях торгур - затис габух уста!

І.

2-окисом пахне-метн димарам...
Розхристаний вітер - до вікон, як вчора,
Осінь-землом ростими надала:
Пукати, жовті і зрушки - Бессенера
Вегір пацюрками тікна ртраків,
Розблещав роїтмьке, зелене...
В бабончиках кокс тіс пубаттєрватє,
І тивсе ^{вбивсе} з болю - пильник ацетлену!

Мв Дикевич

Прощу о речінку ехеналаю
по мішечку.

„SZTUKA BL

Spółdzielnia z

LWÓW, UL. ZYBLIKIEWICZ

Biura i warsztaty

Lwów, ul. Zyblikiewicza Nr. 45.

WYTWÓRNIĄ WSZELKICH ARTYKUŁÓW.

BLACHARSKICH, MOSIĘŻNYCH,

MIEDZIANYCH.

BLACHARSTWO ARTYSTYCZNE

I BUDOWLANE.

Krycie i konserwacja dachów i wież

kościelnych.

Latarnie, kosze, wiadra, beczki.

SPECJALNOŚĆ: tusze pokojowe i wanny

kąpielowe różnych typów,

SAMOWARY.

Турбіна 100.000 kW

766

З цукню, зелізна неволя

100 кілограмів білого мовку всекупі
З їдаєш задово,

Усмоктаєш кров золоту -
У грібеш: пальниць! -

Солодку омишу ...

В замизо-бетон скували твій хідот-
Кондензатор ...

Та га тебе це болить -

В божитівнім, маленькім
стакані !!

Знаю:

З не любови - насилу тебе потігали
Багато - !

Та який мек: парень рудий,
Сухоребрый, змінний,
Генератор ?

Тв крапнеш і в день і вночі,
препетла, неспіла ...

У викрешуєш тич
Золоту -

З його кхолого пла!

Та вночі, екдаїметься когнем,
Ціле місто - парівно ...

Тож хто - не згадає кроше,
Що це біло твій!

Батрає, -
Турбіно!

Лев Дукевич

Рук. новели [...] "7 куль за Венерола
Петлюру"

[1937]

V
A la mémoire de don Gonzales-José
Marquis d'Albornoz y Madañes.

"7 күнб за Генерала Термору" 768

В пам'яті don Gonzales-José
Маркіс д'Альборноза і Маданьоса, який
смертю хоробрим на Мадридському фронті
всесвітньо 1937 року.)

(матеріал до новели)

(переклад мери don Gonzales)

III уривок don Ignacio B.
відомо уривок а також
декоратив (декоратив) і (принат)

Торидок:

- 1) Санд переклад в монаху
- 2) мей до N. (мраке)
- 3) уривок don Ignacio - 378
- 4) мей (деи) (38-11)
- 5) Проєкти і накази меру.
- 6) мей. (домека)
- 7) Citation a l'ordre du jour (успіх)

Plant

- 1) Le liant (decoit de guine)
- 2) La lettre (surtout en trois parties) III.
- 3) La semi de l'exequie et la raporte
finale (19. 11 le Guisat. Centre et ordre

Ген. укр. - ука

"Ука в Корренто з Контрабандо" - "Матеріал до новели. Смерть на війні."

(3 серії: "Grève des transports" - "Ука портів і 4 людини"

personnelle "Промова в Генералі" - "Генераліст" -

кад. полк. (деи)" - "Генераліст з Генералом" - "Шкода-Корона"

N.
A la mémoire de don Gonzales-Jose
Marquis d'Albornoz y Mazarinos.

" 7 кув за Генерала Термору " 768

В пам'яті don Gonzales-Jose
Marquis d'Albornoz y Mazarinos, відомого
смертю хоробрим на Мадридському фронті
осенню 1937 року.)

(матеріал до новелі)

(Переклад мери don Gonzales-
Jose уривки don Ignacio B.
відомо від уривка в мист.
декоратив (декоратив) і (принат)

Торидок:

- 1) Санд перекладів в монах.
- 2) мей до N. (мраке)
- 3) уривок don Ignacio - 378
- 4) мей (деи) (38-11)
- 5) Проєкти і накази меру.
- 6) мей. (доміка)
- 7) Citation a l'ordre du jour (ураи).

Plant

- 1) Le liure (decor de guine)
- 2) La lettre (littere en trois parties) III.
- 3) La scene de l'exequie et la raporte
finale (Ig. M. le General. Centre et ordre

Тел. укр. - ма

"Une le Corpeno y thimelva." - "Maurice ne ord. de guine."

(3 eprii: "Grève des transports" - "Un portait et 4 hommes"

personnelle "Promoche y Benapessé." - "Tresor clarte."

(кад. по м. і деп.) "Leski y Lepano yrrimim" - "L'Espece-Kozan."

Motto:

La guerre pour l'idéal national ~~se fait~~ se fait dans l'exaltation des sentiments...
(D'Alcoran)

„ Les hommes, ~~qui~~ comme les peuples ont
besoin de mythe éroïque " (Brasillat)

В історії народів і задумав ~~свої~~^{кращі}
реперторії монастир і в його кляри,
або переклав різкий уривок розв'язаною чата
тою окна в ~~свої~~^{глибині}; в серед
всхвилювань по підпорі і розв'язу-
ваннях здобув ~~у своїх~~^{у своїх} добрих срі-
пих лапках ~~повно~~^{повно} моделей гіл; аніж
ручка і ~~у своїх~~^{у своїх} пшени, — пшени ко-
лективною ~~аніж~~^{аніж} глибокою сна.
Сон покидав зморози зморози, мурки, торси
і ноги в несподіваних руках райдо-
ваїх розривуваннях перш і ~~мідно~~^{мідно}, ~~пшени~~^{пшени}
~~пшени~~^{пшени} ~~закони~~^{закони} ~~до~~^{до} ~~вона~~^{вона} і ~~аніж~~^{аніж} ~~пшени~~^{пшени}
~~добо~~^{добо} ~~аніж~~^{аніж} ~~пшени~~^{пшени} ~~не~~^{не} ~~зуби~~^{зуби}
~~не~~^{не} ~~розкидає~~^{розкидає} в свої ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
зорю і ~~аніж~~^{аніж} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
повною ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
сріпні ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
намухо ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
ізними ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
окованих ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
органі: ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
завжди ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
ви ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
аніж - ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
колонати ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
ціт — ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
відноток, до ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
Не дивомось на ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
не моравне ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
завжди ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
перекручування, в ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
св ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
переривних ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
Дні ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}
замість ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени} ~~пшени~~^{пшени}

м
м

Він уважно перелічував те що на-
мисав пару днів тому, а може і
~~дуже~~ давний, — кийд'взі дні не
дуже переміро безкімемо дімво
то ~~чи~~ повимен дуба дури слов-
перка ело зматанний Вмзкий ринне
одич з дучь Вмзких пимовнів які?
Він мисер ~~вмз~~ паракосував мисер
~~вмз~~ — які дули які безкімемо
~~вмз~~, які рашки; зматанно одно-
машити, — але як гостро і мз
в пересік мз дмз нею повим
змивши, в вогненом і урне граф-
ном, погумі ело ідем! — ~~моді~~
моді, ело рашков заболідіне мш
вше дімви роке, одгара дімви роке

Вън не ми
чао вера
мисли

перекрестки
переходы

[illegible]

[illegible]

[illegible]

trouvant a mon poste diplomatique dans
l'amerique latine — j'ai ressenti l'in-
vincible besoin de venir buter dans les
rangs des palanques nationales!

Don Gonzales s'aneta et attendit que
le vaillamment de la bougie agite par
le courant d'air, ~~cessa~~ — Les derniers chers
~~potageux~~ hater, lekki i priemni
namadab amy anak osennio neiza
ma (le goût des paysages automnales)

i utro sucho zolotoho pobiriv sentrohu
me vi vdukhav i takovo madodo
i roskoio, 10 rokiu romu v chei me priblizhu
vse v parim; — komi mykav ram
za roio ~~komu mykav do obkoiu merta~~
~~lymanu ruzer vpered mmi. do kopro~~
meav merner: " — y ci zeronim
godim, — vam obrat nam; e meni
ney dorozhim — Cette m e tem
vous etez la femme la plus proche
de mon ame et de mon esprit...

• Vi ne pobirite okilvke i pouzbaio
merner sebe vami dovzhimkom (oblyze)
i okilvke moy vdelnist do var, nam; —
e vami! —

Pouzbaio mki komiv vami. slova
i dymki zburim v mmi, — Tym
etравnim dmerom y molu moy
rimne vras choro emernio a moy
akrivnist choro amier. namim;
y namu moy myzbe zmayimo
chi zime d'ete! —

Наком i сражася сегодн не
мне z obobzku, — але z enriji-
admo, — че romu mo semena (зерна)
вероятно покладати у него...

першу
Вам у мою душу, мамі, — даюць сві-
мі рідзавы і рэальны тым, у чым
воўвны аснв... у чым рэальны аснв...

Don Angèle, епіскуп і знае пер е-
рав чей passage. tout uродовураб.
"La reconnaissance admirative (?)
que je vous porte, Madame, a effaçant
toute les traces, — par la force des
sentiments que je vous porte, et
que j'éprouve pour vous Madame, —
bei palls reminiscences — mi me
схороніла мне палітуб, des bontés
подарова. mi душ. мей. accordés' minime
чо. Нагоўвны мое хмубе (i zbind
redvent f. s. замчалое) та і подра-
жні чіх деснубі літ, чо і Вае не
саріб мамі! —

Тое мейер у чі дуі вчм, — чі е чеп-
дуб нае вчм — і приваду моі ~~приваду~~
ми bei пуб. рибмо снага маміо вчм
анн/зуприваду ео остеріадез. — que
guerre pour l'idéal national, — je fais
dans l'exaltation exotique, et un dans
la débâcle des sens, — une exal-
tation extatique se présente sur votre
souvenir Madame — comme là bas
vous déposer sa félicité aux pieds de la
très sainte mère de Dieu Marie.
Le temps, que je n'illustre mes amies aux
combats Madame, — je consacre a votre
beaux et noble souvenir en ses pages
qui compose déjà un gros paquet
donc je vous prie d'accepter le présent
ne serais-ce que pour ne pas me

Як на ртні танкий, і не аніма блему ріж —
 інді від у анів нао акра, — рак і на роту
 друзий, богато прирідний, роті єїрний,
 цоденний, — героїзм без декоруна
 формаху, ефекта... у мій укладаються
 коммуністичні зусилля, — у формах
 якби коммуністично вираженіх персон
 певний мотив. В ці, власно в ра-
 ки найрізгачніші моменти Вашої одзи,
 пачі є мотів Джерардів, євмі, крихітка
 і надхвент.

Мі і безмежно дякую Вам пачі, — гра-
 ракою, ракою, як Ви бачиш якої Ви є...
 Як бачиш мене жана якою владною не-
 подорною єїною всіма передо мною Вами
 страж, рат страж, що вселити мот розумі і
 єїрний не моті змичи в мої єї-
 гадах, пачі! — Така самою гарівною
 єїною погаріву, якою бачиш в паризі, —
 рат осібною осібною дит, коли бачиш
 Вас. Така сама як на цілі журнент-
 ни фройграті, що і Джерард як шарі
 (мій моті приєднана єї дофасора пор-
 рахавка журнентска, — пачі ко-
 ма мо єїрбною журнентска-
 ному курсу) — і на мій Ви моті уєї-
 деннє, шемєр, пачі...

На єїну журнентскаму образі Ви
 ража сама як 10, 11 мі рому. Не єїв-
 менті ма безмірна радості охоті-
 ла мене при виді ~~вашої~~ Вас ракою
 як раті, пачі! — Такою самою, як в
~~мій~~ моті роти що знав Вас! —

Все раті ме раті і шатковий єїр, —
 єїрні молоді дівчати. Так само охоті-

моє єго біла проста і граційна сукня
(з чітких Ваших немисливих суконь, пані!)
що float au vent! — теж саме лейсе і
курперде немисливств бондич
власне, — що обрамлює риза самі ~~руки~~
крити і округли ~~підобини~~ — з рач
невинною індівісавве" екей
сією. Такою безпечно милою, ^{при}
вабливою екейрсією!...

Вітко ти сам широко відкриєш, — та
не чудовий і терпимо вразити
рош — і гроші вдержу до щирісї;
все це саме незміне і воєре, я
не прекращає і багато віддубави в
мене фивоті і тилзі (агаї) до вас, — яке
невгамне там аме вас... яке ма
летне і безнагамо пачне... яке са
ме як роді, в ру, нїз в Москві —
турком еаді, — що так карасро
фавно зомма мене і... оїам,
можеш, все моє живе...

У все те саме незмітне і вистре, як
не укрощене і божого віддубави в
мене фивогі і тилгі (агаї!) до вас, — раке
невгамоме там аще вас... раке ма
летне і безнагашио памог... раке са
ме як роді, в ру, нїз в Москви
турском саду, — що так карасро
фавно зомма мене і... тїам,
мохмїк, все моє живе...

Але вибачте мене пані, мій зде-
мально саркастичний шок і набув
показався такими безглузмими суро-
гов. Вас, пані, іракійських славних
мій шокі знищили мій пошук до
Вас, — Ваш образ, і спогади наших
слів пані.

Ще ти ми, з якого радєсво тачу передо
доо що газету мейорстачу фронт
серно, тачи, — що бача удодо вей
тае тачи мей ~~не~~ видубе^е тачи тачи
реамнїєт, бача іі мей поверає знові

[illegible]

неїти жини філь!" — такою і ви-
 знав вас пачі! — мам сама граці,
 на і нині постраб, рач фендігн і
 лемка тізі! —
 такою лем і кичиш ви найбільше мене
 наробувати на глі "самога" — се ро
 нашею ерудіі мамою іскромною та-
 риткою нашею апаратом, — де
 дачу ле садзі де воте ітіните, се ро
 наших подрі і друзів ви приймає
 мене! — тутмаду з якого надвнча
 ного вправнство дає наших молоді
 років, — ви всім весрі і аліменту-
 вачі конверсаціо, як усім управ-
 ліннію, — звернути на конією
 з нею у вікні — з кожним з неї, як ін-
 тересу дити вно релі! — а наша
 ласкавість, заботливість і замість? —
 ви були як прекрасно виховані,
 нами! Завше з рівномірною добротою на-
 сирії, завше привітна (ker-veit) —
 Отак ви були роді, ви жекно є патер,
 но і зирзді! — ми parfaite граде
 даше! — але сего мадаїне —
 ви були і зовше дудеїне арієрок-
 рафкою, — арієрократкою де ла
 сіте ан рїед, всім погратом, всім
 нашими друзі. Це ж, що було в нас
 мейн найдорожній мови. В нас нікого
 о, або мого нікого не було ні брідмарно
 ні вугварна, о особливо вугварна!
 Я ніколи не зомігал, у нас, наших дум-
 ках, словах, речах, релігії, волі, на-
 кілаб (такое) що чим кевує бразієр і мачі!

[illegible]

[illegible]

Волиш мені пати, стилири~~ти~~ перед Вами свої
 коліна і поцімувати біле плече у Ваших ~~ноз~~
~~мислях~~, пати... поцімувати мо з безмірною
 любов'ю, вдячністью; віддячністью... а ре-
 перь, Вибачте мені, пати, — ісінове, цей мей,
 всю ~~до~~ мою ~~горілку~~, — але по оглядінні
 двох місяців ~~перестанки~~ ботів волиш і
 шалених переходів, непереривно ~~не~~
 на, майже при повній відсутності ~~гласу~~
 переривів, мій мозок, у могому пере-
 канному етані, а дема в мого мар-
 гириририри екзальтації — але мій ~~дух~~
~~підняв~~ бодр, Асен і надхнені Вашими ~~сво~~
 дом пати; — Оти ~~Григорі~~ сїм пати і
 шугаво і пошукав ~~підки~~ руками
 по кішечній ~~гитарі~~; — іх ~~вже~~ не бу-
 ло, — Ви встав і загав дивити за ми-
 ми у свої найменші ~~горбину~~; — реч са-
 ме... ~~роді~~ ви сів і ~~на~~ ~~хвилину~~ ~~мисли~~
 сив ~~ваші~~ ~~руки~~ ~~мав~~ свої ~~скроні~~ у ~~ладони~~
 рук, — потім ~~відкрив~~ іх, і ~~розжимав~~
 і ~~зжимав~~ ~~першими~~ ~~руками~~ ~~пальцями~~ ~~рук~~
~~пальцями~~ ~~моє~~ одразу ~~райго~~ ~~кім~~ іх ~~до~~
~~домку~~ ~~слова~~... по ~~хвилині~~ ~~перевра~~
~~мисли~~; ~~про~~ ~~перекан~~; ~~тї~~ з них, ~~що~~
~~були~~ ~~вкриті~~ ~~особливо~~ (*illisovle*) ~~пред~~
 Вами ~~у~~ ~~родови~~ ~~вав~~ ~~сво~~ ~~гитарю~~ ~~дані~~;

19 778
Я дуже не міг зрозуміти Вас, пані. О, дійсно,
це була для мене надзвичайно різка і різ-
ка до уявлення Вашого характеру, вдарила
складної Вашої, персоніфікації у всіх її рі-
номаністичних виразах. — Знаючи Ваше справ-
жнє серце, через всю галасливу варіюваннях
фигурації, в образах яких Ви проковтнули
моє паріжське життя, це було справді
не лише завдання! О ні! — З ретивою
єдністю до того я прийшов, це була тиша,
що не одна тиша, а цілий світ життя
кованос в тім що було зовні Вашою
феніксною і рясною безмежною крилат-
ною гой посрабю.

Саме тільки в цій праці дешифровано
Вас пані, Ваше ~~жесту~~ характеру. — Було, що
ледве мені вдавалося схопити і закрі-
свати жув одну аттитуд (?) одну
річ з Вашого характеру, — і ~~випадково~~ випадково
з цією спокійною необхідною конк-
ретно, — як переважно кожний раз ~~випадково~~
лінійно складався так, що в мав нао-
ду бачити Вас в моїх несподіваних
ситуації, спостерігати Вас з це од-
ного зовсім нового боку, виступи-
вати під цілковито іншим кутом.
Спогадку це мене іризувало і часом
комічно зводило до сміху. Тоді
страхотно цікавило і дивилося було
тишню що особливо прирвану до Вас і
Вашим захопленню.

Можливо тільки Вам виставу пога-
сти зрозуміти ці сонні дивини
яким часом Ви дивувалися в Парижі,
і які були не тільки і навіть як реакцією
можливо на Ваші віжки і слова
такі несподівані і безпосередні, як
передбачені мною, — що Ви вдари-
ли мене як палицею по голові
радісною допомогою і невинною ^{прямим} ~~так~~ як
ударною тишею по моїм перлам
вибухи наших гармат над ворожими

22 ~~минуты~~ позиции.

[illegible]

[illegible]

що не наділює надих наді, несподіва-
но зрадіє, рухав себе прорізком добри-
х, засвідчує собі Вам мезод, немі.
так Ви і мите Ви нами навчили мене ду-
матися, над тим, що в ті паритеті роки
наповнювало мою думку певними пев-
ними похвально, несподіваних сре-
млів і безмісгових поривань до розв'я-
думань над рід, що здавалося було
лише переживаннями, і що без Вашої
допомоги не міг викривати, вихо-
дів в деякі образи-поміж у серці мого
інтелекту.

Вдумати

Примадуйте як заєр Ви казали мені (et
dieu avec quelle insistance!) про те, що
думка, наком вона дійсно, де на дні ме-
не самого, не повинна бути, vague у її ви-
разі словами. Що думка передана у
словах не є, але думка певною наком
в світі емпірично мовлення в нас
у деякому образі. Примадуйте?

Визначити
і органі-
зованої
процеси

Ви звичайно казали, що деякі осоз-
нані ідеї повинні необхідно складати-
ся в ~~основну~~ ^{лінійну} ~~конструкцію~~ ^{конструкцію}, яка
вводиться в ~~підприємство~~ ^{підприємство} певної ~~структури~~ ^{структури}
~~структури~~ ^{структури} засобом слова, ~~реалізу-~~ ^{реалізу-}
ючи такою механізмом свої зміст.
Ви, звичайно, нагадували, що під час наших
конверсацій, на рани, що ~~вже~~ ^{вже} ідеї мого
були певною, себто лише переживанням
(emotion) поки вона знаходилася в серці
наших емоцій, і що вона необхідно сра-
жалося, і ~~конструктивно~~ ^{структивно} ~~наком~~ ^{наком} лише з сер-
ця нашої тієї переконали до світа на-
шого інтелекту. Ви поспішно вводили
мені, що ідеї, дні того, що безмежно і чіт-
ко заводили, наші певні думки лише
переживанням ~~але~~ ^{лише} ~~завжди~~ ^{завжди} і думкою
Тримайте, ~~що~~ ^{що} і ~~підприємство~~ ^{підприємство} ~~схотнівав~~ ^{схотнівав} ~~мне~~ ^{мне} ~~до~~ ^{до}
дубий ~~смер~~ ^{смер} ~~наших~~ ^{наших} ~~снів~~ ^{снів} — ~~але~~ ^{але} ~~мені~~ ^{мені} ~~не~~ ^{не}
о ~~мені~~ ^{мені} ~~чи~~ ^{чи} ~~мова~~ ^{мова} ~~і~~ ^і ~~их~~ ^{их} ~~завжди~~ ^{завжди} ~~було~~ ^{було} ~~на~~ ^{на}
но ~~мне~~ ^{мне} ~~мне~~ ^{мне} ~~(j'ai l'air de vous dire dans la~~ ^{(j'ai l'air de vous dire dans la}
~~double de ma part?)~~ ^{double de ma part?)} ~~У~~ ^У ~~як~~ ^{як} ~~Вам~~ ^{Вам} ~~до~~ ^{до}

[illegible]

26
правдиво. Знов повторю це Вам абсолютно вірно,
царю, не спілкуючи з переконанням, скільки
і з щодня, саме ми — ~~мислитель~~
многолітнього вже досвіду! —
Так, дійсно, резерв і відбуваю чогось майже
заєро по диківка разів на днів чіро,
від нас атак, чі то виконують накази
розстріла полонених, головне з крме-
ницьких леюнів. Чіх о чіх ми ніколи
досі не мислили! Чіе короста стра-
на і зараджує чогось звалим викликає
вмі і без чого корі щіло нашої зірва-
тисаючі з лапцюга, очам. Така перші.
Отже тепер і відбуваю, і Вам можу
се чітко і цього призначення, — не з че-
наверне, о чі! — ~~жамей дівка не!~~ — а

нещо що

резерв і

Хочу одне
чи бачи чі-
ми не ми,
відбачи чі
чи бачи
мислитель
нещо

нещо і

ми з проєкту і суварою обв'язу —
решімо киднує, до поштів якої дії
чіткою розумію. І роблю чі ролю
чи так рррр робити, — ролю чі не мо-
же бути так, — ролю чі боротьба
двух ідей помітає в змислені протів
чогось ідей, ідеєю якої є віддавши світ,
таку чі жини носії чіх ідей, їх реаліза-
ція є моді, — одне вимірює і без
маністрів і об'єктом, — у корні відри-
жаєть венеційне коріння, маючаю
парою, монетизація докрити.
Отже ролю чі чі є конкуренція боротьби
і чі чі і відбуваю ємою, — а не ролю
чі роблю ~~чи~~ інд вимітом неважно
аерогра який невідомо мене на чі
строманає. О, як з вогулію резерв да-
вати! —
А пригнуров! Ваше і скверенне у
зарево — яка є можливість сина
намаді і подорож! — Ікаї урдові
синами для неорганічного поведіння

[illegible]

[illegible]

і тинкам

ицми тинками і завжди відчував себе
 інтуїтивним і головним (principal) на-
 замом, — з Вами ролі змінилися. Мож-
 ек з іншими тинками і ми зваємо
 собі уявляти як релігійний розмов, як і її під
 їх релігійні і ерудитські, і теж, конверса-
 ції, її павзи і пермітими фінанси, які
 урештою доводили (présentaient) цілком
 певним ерудитам чи фірмами в
 наслідок їх, — з Вами тамі — все
 було інше! О, катастрофічно інше!
 Комітетом інше! — Вами геть
 намет ні в чім не нагадували їхні
 банальності, — навіть в конвенціон-
 альних розмовах — Ви всім впо-
 сир ~~свої~~ свою персональну секретар-
 кину! — О, як Ваша конверсація
 завжди цікава, ніколи нестеснена,
 одночасно така модифікована і така
 урештою, белизна, веселість і догматична
 в розмові — respectueux et intel-
 ligente в спіравах, — така gracieuse
 (серозна?) et doucement réfléchi-
 dans l'intimité... — але завжди збу-
 мого, — хвилююча і приваблива.
 Заєм, правда; багато серозна-
 го напруження, — ми але напру-
 ження жорстко висуваю догмат, ми
 спостерігаємо поведінку, напру-
 ження, яке збогачує замість за-
 рошті, — яке пошлювало і даде-
 рило, робило логічним, до несподівано
 відкривало ~~свої~~ в собі самому, ~~з~~ в
 різних випадках інтелекту, дум-
 ки дука, такі прийоми і урештою
 чинності, такі несподівані скарги,
 думок і ідей! — Заєм, дуже заєм

принадлежно поєздивши з Вами, з Керас-
сід до долини мистки, і по самою доброю
дорогою, через Фей Рошереєн, а саме де
l'observatoire, мистки і великий мостець
дурз, — аби дізнати як можна товн-
нише до мого друга М. Мішель де
роді мистка не далеко від Сорбонн.
Принадлежно як і роді мав змогу дивити-
ся над річчю що було Вами затято
і збуджено в мені під час наших
розмов, і самотних, і переведених
в розмову з Вами і Ваших друзів.
Принадлежно в яку радість відано мені
роді від відкриття мистка і при-
чиною що переживаю як і всері-
мав як радіти, — і як пограти
в розу що під впливом Ваших снів
і бачення в мені, — краще від
наших іх релігієзії затято
як і до організуватися в мені, і мистки, і
аеромоватися в мистки певних
і снів концентру, — заводки і мистки
мої думки розсідати і невеликі за-
іками поєздно набирати мистки
і мистковий (доре що не розумію
мені самому) — закінчених і мистки
мистки. ~~Але~~ Як добре розі і мистки
що цей мистки і мистки заводки
Вам мистки! — Не Ви відкривали
мене мені самому, — Ви думи мо-
їм іривидишком і мистки моїм
сестрою. Ви знає що в такі мистки
і роду мистки добо по створенні
і мистковий що мистки страши-
прекрасна радіти і дана мені
одному в мистки! І мистки мистки-
ство і роді мистки мистки, — оскільки
не роді відкритав себе всім мистки
мистки мистки і мистки мистки

"Ви нажалеми камітан сьогодні з Ва-
ми ми модьми (passer par les armes)
по переверєх роєрїм над полонени-
ми ворогами, судженими військовим
судом. Сьогодні в дев'яту годину вечера ^{почина}
рівно. Пропи ще підписав чей
паша." У ви пропашув дои розра-
леу руря, з військовим самором
дои ~~фат~~ Гондальє підпис отримавши
мих руром ~~написав до кода, руром ко-~~ ^{своє}
~~зурив~~ — і швидко уродіти на-
пер, єв підписав акт припису.

У раз закінчили серйозний акт
~~визначення метри~~ ~~адвокатів~~ ~~адвокатів~~
адвокатів прописув дои Гондальє
сигаритки з напером.

"Куди ви руром? Двара сам Ва-
далла" і перш ніж постійним руром
дои ~~визначення~~ і приписувати ~~визначення~~
цигарети — дои Гондальє ступав
дои ~~визначення~~ сьогодні ви мав розри-
мовати, свідки і руром? —

"О ні це не паша з республікан-
ської ~~камітан~~ — а ~~фат~~ камітан?
руром каю ліоне. — і мав же
визначено руром Говшевський як
дои ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~
камітан? — ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~

А мені інакше мону сам показати
їх етикет, ~~визначення~~ ~~визначення~~ і дои Гондальє
~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~
іа складено копію, ємав руром
руром, коєрїм паша
в кинах мовно орднаційно
паша. Дои Гондальє з наєрдовом — ^{ноки}
"Ваша ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~
~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~
дои ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~ ~~визначення~~

"Vola (ок) — і дои Гондальє нах

[illegible]

— Це менше від фізичної втоми, ніж
всього морального перепаду... Як да-
вати до вашого уми... не стави
прав?

«так в саду моего дома займись
и кодом Ф. Вонгана?»

"hi 42 мерона сгорни мера —

"Таким же самым?!" — так....

"Ви очевидно пшше до дому, як я
не поміняю ваша родина Анато
Брада і мари в тут наших руж." Зав

"Так, — вы не понимаете, — а я
и ей мешаю с дьявольской силой дами
на законности, и мы и не знаем виллы при
них быть или нет? — А между тем
при ней, — как бы и при ней."

"Выборите для Угале, ^{лучше} лучше-
ка?" — "Так урмунка и... украинка"

Українка, українська... провінція
до Імперії, — звідси це країна
має законцями різних наших мов.
Роблювачами. — звідси українська
країна. — і поріч... урядують

що в ~~той~~ перині. Кілька мн'я року
було виро змер. Пегмору. — ~~тоді~~
назюк. а рмі; що була в ірощі
ірощі нашімків, ?і не як?
Док змзале здрігивел, — і мн.
роко відкрив он, — "як' ун. тлр.

Душо Віро, дієсно в парити; Весною
до 25 мая 1986 року, — в літ роки
в довіре умиадуно чо дають, до вна
звіданя дул мене самого з одною
грімською підтяго в мою муку
подією ена ея робота веймо
надіти на персонально судження састе...
маментка передана розмозитишка чужа
вимага дразу замовити собою

37
787

І тоді? "но навіщо"
"і єго слово зовсім мертве, порожнє, як врання"
но теж і самі. Він до Тамара, мій
не мав віршувати і мого, Генесима, рече
журі, уривав до Тамара. Він вдерся рече
Всі не зможуть тоді, довіри і мого корі,
сфрукції, уривки сім'ї, уривки
вже в білому мурі, до Тамара, докурив
жовте цигарету і не піднімає пошк
в снігах, жовте ривки, піднесла, на
декілька квіток, заєди, під пачку.
Він непереможно, втомив. Чи він слав?
Він знав що ні — наком, снігави
Він знав що ні, — але... уривки
заєди, раптом єго відчувати. Він сів і слав
і продовжував ривки, сніг, мого

лиси

а завжди
лі аму

остини

сіри

мале наушніе мих зблиз. ? чи ? ? Кім
 ji l'ignorais mesor mais ji m'assure de ce que
 s'était du monde tragique que cette situa-
 tion ne s'arrivait... I paup' & bidny cibe ~~trav~~
 i bidny si ~~manche~~ & paup' & bidny ~~po~~
 i драг забави нас. Ви ероти проти мене
 на фронті вантажів біля кучара, i Ваше
 сиринка i трагедія пограб речини i лентин
 сімпером виставляв на фронті парини
 уривай. I не знаю чи ро друо срібне на-
 ринке небо у виступі сиринка, i
 сиринка парини сиринка сиринка. — це що
 i друе жиди так це Ваше жиди по-
 сраб в ~~м~~ ораі лентин ~~Ваше~~ сиринка
 Косе. Тринадцять це м сиринка в серед-
 ні екогов уриваю нас орував кил-
 зен, i це ро мора іна е уриваю
 мане зараб дубинк сиринка
 відкриваю керу i с лентин берит уриваю
 до себе, як Ви евно лентин i уриваю
 ходом i уриваю лентин мене в аудиторію
 це збериваю на мене жиди уриваю
 Як це я, верит побави Ваше великі
 широка побави ои — i уриваю
 ринка Ваших ~~Ваших~~ i гарних уриваю
 Все нас перра i не збериваю
 крив i ~~милотин~~ ~~манюна~~ Ваших
 уриваю ~~манюна~~ i ривних мого, i рив-
 кого жиди ~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~
 це уриваю ~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~
 жиди на великій тинке ? I це жиди
 нани, Ви на жиди ~~манюна~~ в мого жиди
~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~ I це жиди i сраб
 друи на жиди. Купе з мого ~~манюна~~
 нани нас нани. Але мого жиди
 мане ~~манюна~~ ~~манюна~~ ~~манюна~~ i Ваше

що з кожним днем зростає до надзвичайної сили, і ~~яма~~ і прибувало форм
однотипної ~~континент~~ — перш ніж розбухав
об'ємом невідомої ~~тиждень~~ яка става-
ла непереходимим утратою на чинку
до вас. І був діємо, в рошати: — ~~відіграв~~
до вас, заговорили, уредсавили? Це ж ~~решу~~
що не ~~решу~~, але ~~поріг~~? Чого ~~поріг~~
І ~~каждий~~ ~~б'єв~~. Ви ~~можете~~ ~~одного~~
спраго, ~~целісного~~ ~~мисля~~ ~~ситуації~~
мене і ~~здекларувати~~ ~~на~~ ~~завис~~
мої ~~спраги~~. І ~~акордувати~~ ~~вас~~ ~~жін~~
ими. — Ви ~~ради~~ ~~у~~ ~~мисля~~ ~~ласка~~ ~~і~~ ~~тем~~
по ~~відважності~~ ~~від~~ ~~себе~~ ~~гук~~, ~~що~~ ~~наважув~~
св ~~на~~ ~~температури~~ ~~ни~~ ~~кінки~~ ~~абордувати~~ ~~вас~~
І ~~діємо~~, ~~був~~ ~~у~~ ~~рошати~~. — ~~Вне~~ ~~ек~~
завис ~~мої~~ ~~добрі~~ ~~жінка~~ ~~принимати~~ ~~мені~~
на ~~дівочому~~. ~~Тепер~~ ~~до~~ ~~еда~~ ~~швидкості~~ ~~грати~~
вс ~~швидко~~ ~~що~~ ~~дав~~ ~~мені~~ ~~на~~ ~~одну~~ ~~жін~~
говорили з ~~вами~~ і ~~був~~ ~~вам~~ ~~у~~ ~~редсав~~
леними. І ~~ви~~ ~~на~~ ~~певно~~ ~~здаєте~~ ~~чи~~ ~~ви~~
наддк ~~і~~ ~~одно~~ ~~пеленю~~ ~~не~~ ~~маю~~ ~~в~~ ~~ва~~
мені ~~в~~ ~~мисля~~ ~~намі~~ і ~~в~~ ~~мисля~~ ~~грати~~
швидко і ~~до~~ ~~температури~~. ~~Тепер~~ ~~в~~ ~~рош~~ ~~дів~~ ~~і~~
ек ~~завис~~ ~~грати~~ ~~дів~~ ~~коридор~~ ~~не~~ ~~да~~
лено ~~од~~ ~~рош~~ ~~вікна~~ ~~на~~ ~~підокон~~
ни ~~контра~~ ~~ра~~ ~~ра~~ ~~серед~~ ~~мов~~ ~~на~~ ~~ваша~~
чрепа і ~~сторав~~ ~~оскільки~~ ~~мо~~ ~~мисля~~
в ~~обсервувати~~ ~~вас~~ ~~намі~~. ~~Вне~~ ~~ек~~ ~~жінка~~
не ~~можу~~ ~~в~~ ~~мисля~~ ~~намі~~ ~~інтереса~~
до ~~мої~~ ~~намі~~ ~~в~~ ~~серед~~ ~~вашо~~ ~~регіона~~
заміра ~~конверсації~~ ~~мисля~~ ~~мо~~
дими ~~др.~~ ~~студент~~ ~~амі~~ ~~не~~ ~~политра~~
ком ~~в~~ ~~ва~~ ~~рош~~ ~~в~~ ~~мисля~~ ~~кор~~
удар ~~ваш~~ ~~вс~~ ~~дів~~ ~~жінка~~
і ~~ради~~ ~~до~~ ~~конт~~ ~~мисля~~ ~~мо~~
арет. ~~що~~ ~~був~~ ~~на~~ ~~мисля~~ ~~ко~~ ~~мо~~
ею ~~світ~~ ~~ко~~ ~~рош~~ ~~був~~ ~~до~~ ~~еда~~ ~~вс~~
не ~~по~~ ~~ма~~ ~~камі~~, ~~б'є~~ ~~жінка~~ ~~намі~~.

Здавалось, що король, що мав посяг
зруйнував на підмості, — це було не
дуже, майже раптово зросу як він, мав
тверезий і безперечно рішучий звичайний
він, — і одхочав єго дитиня ударом
і ро рахили по біч не мав вера, сам
на ноги хоті і серця. На жаль, жовтень
прод, завдовів крик і мерщив. То ж
мислю що нас всіх сиротавим до
канцелярії. Дікара. Там розібрали
справу, займались нами призначені
вітучими до дому. Принадно як мав
пріємно вразила фр. Карреларі. ^{журнал}
Ком. що вернувшись до нас, в 500
целу земному скандамі по при тім,
то і в і привели. Трап до сів кинув.
холодним думав по темі амер.
журнал зривати що дри дри зов-
сім не знає. — і що камад йому
ви думи жидів був вали в нічній
спосіб покровити, — дежур.
комісар шенен франції зривав
вам підари, що в іх ніколи не мав
підвершити такому ілюзному і жодна
намаду з рху вдалевого мав
ка, який гадав що за трохи все
є поволено, — але ви (мелок) по
бачу що в фр. є закон і за-
конт для одинокі похити і не-
минок. Принадно з якою серв-
порт і реєстром і в мисках
що порежувати заради, — і як знав
шмат підходив слова прося і сир-
дешови і одностерно і віднобдів
високого року що підвмкати зему
много в помилу і універсаль-
за єго висті армії є вості.

...и вы не забывайте, с нами
мне умином и пропросе ваше
дошло ваше предложение что
решу. Вы захотели мне доверить
и склеивши голову тротуаром
и на нем надружбавше на нем
и на нем. А этого не замечав
ваше обморок и доверчивость
ты, — а не замечавши
и заставило умишком вы скажи
мне: вы знаете парку, мне не
решаю про парку и двадцать
и сестры и сестры на ва
ше вшиву; — и вы знаете
вы — ваше предложение что до
дней дитя все д'име гранд
д'Брагье: — и промолви мне
вашу руку — мы роды верны
и в погребу, — когда же
и не знаю и правдами и
вы с нами с вами. И не
зоведете к нам в дом. И
д'име гранд тиниде. Приходите
и мы просим доверия
и наши каменщики, — и
и вадим вас до дому, — и
и процедура поруча. И не
забудьте как, что мы с вами
и не дадим вам курса. — Вы
мне, а не вы и не до дому,
а до одного и не дадим на
и не сестры. И не
доверия доверия вас также; —

...и вы не забывайте, с нами
мне умином и пропросе ваше
дошло ваше предложение что
решу. Вы захотели мне доверить
и склеивши голову тротуаром
и на нем надружбавше на нем
и на нем. А этого не замечав
ваше обморок и доверчивость
ты, — а не замечавши
и заставило умишком вы скажи
мне: вы знаете парку, мне не
решаю про парку и двадцать
и сестры и сестры на ва
ше вшиву; — и вы знаете
вы — ваше предложение что до
дней дитя все д'име гранд
д'Брагье: — и промолви мне
вашу руку — мы роды верны
и в погребу, — когда же
и не знаю и правдами и
вы с нами с вами. И не
зоведете к нам в дом. И
д'име гранд тиниде. Приходите
и мы просим доверия
и наши каменщики, — и
и вадим вас до дому, — и
и процедура поруча. И не
забудьте как, что мы с вами
и не дадим вам курса. — Вы
мне, а не вы и не до дому,
а до одного и не дадим на
и не сестры. И не
доверия доверия вас также; —

[illegible]

[illegible]

43
них назов стиснувшись нас одразу, всю мас-
у. — Ви великий мисл. "Видно що буде мо-
раю і на небі", — прийшли чє в раному
випадку думка потрібна фірмою, — а на
землі зашрав і нас, — з'явилось судило
раю, як ви гадаєте? — Тим, вери-
а помітив чє ризь виміде ваших огни-
ми, ризь приславно мав з ризь і інших
покохати в нас, наші. — На землі
не знаю, — не небна можливість
ні, — і рабром ви з'являлися чє
лім вашим великим широким ра-
чремиш пошлю. В цей перший зу-
стріч наших огни, — здається роду
того віра ми обоє зрозуміли, —
що ми вже будемо чітєв не рави
зв'язи; — і не ризь наші? —

Мені дразу стало чє сумно... Мав
дуже суму передувати ніби зачїни-
ли. Миє своїм краєм...
В той вір, і того доідавал до нас
наші, — і доідавал що ви українці,
що ви емігрантська сірота.
Що на турніментній кріє нас заш-
сєв ваш американ, тому що хочєт за-
сєвти вами заєднати ми обоє інших
своїх солідарних і, — (за мик того
літєв мамо саравинчєв ви, наші)
і тому кє що ви відуміли чє
"реміслю" — що ви абсолютно не ра-
хувє сєбє ані експансивною, ані
ініціативною, — що тимєр з необхід-
ності, — з отпалою, — з потреби що
ви скажати що ви маїмє, —

[illegible]

Ясно дит, я став кодім на наш ~~популярний~~
 купе мій з метою бачити вас, пані. Наполеон по-
 м'яв на великих сходах сорбоні або на у пер-
 ситиві нашого коридора нашу єрміну;
 цю пору — я забув ринку про
 все, радісний ді вам на зразок. Ваше
~~поміж~~ ~~успішних~~ руки, яке підвизує
 по вам і мене ~~Міло~~, зобачив мені, тер-
 мкою елеганції; — о, як мов елітально
 подавати руку — як мн мікро — на
 рухом ермендів збігаю, перевертаю ч-
 ну руку як — до ваша пам'яті і в-
 іща, зовні домінуюча зорі ру дріж-
 ко вам піддавалася! — В чей, вашої
 раптові, легкої і твердої ризи — оули все-
 ки, мінута і збіга, твара, ра-
 ва, збіга і разом така імітатора!
 Я володарю! Але стращаємо володаря.
 Принаддо з мійм трудностями і
 почути забрават собі місце на сонці! Як собі
 себю можемо зб ризи, коло вас в ефе-
 рто збіга мій зовні природно збі-
 повивел коло вас. З це білвими збі-
 рудностями, в добування можливості
~~оні~~ ~~місці~~ купе відігравати
 вас. Стотарку ми виходим збігали,
~~вещний~~ ~~пості~~ збігали збігали, біл (lute)
 рудба за те що пересили і мійм себ
 збігали в біллі збігали, і збіг до
 мійм збіг відігравати. Вас до добу
 авт руда, куди мн ~~мійм~~ ~~мійм~~. Твара,
 ко воєтб скоро і перидров, вейчій
 збігали за вашу осоду. Кантб добу
~~здобув~~ ~~ураво~~ ~~вбілвм~~ ~~що це~~
 мійм ~~не~~ відігравати вас
 і мійм вас оди, стало мійм уріді
 руді! — Мійм мійм французе.
 сроді мійм чім збігали, і мійм
 мене збігали, — ре рій амі

Scrum: The Art of Doing Things Right